

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 17C/328/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112232548
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Patrícia Lučanská
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2015:7112232548.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I samosudkyňou JUDr. Patríciovou Miskolczyovou v právnej veci žalobkyne: N. K. H., J. X.X.XXXX, G. N. XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s. r. o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, proti žalovanému: Rapid life životná poisťovňa, a.s., Garbiarska 2, Košice, IČO: 31 690 904, zastúpenému JUDr. Danielom Blyšťanom, advokátom so sídlom Rastislavova 68, Košice, v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, Alžbetina 41, Košice, zo dňa 19.1.2012 sp. zn. 2C/887/2012.

Žalovaný je p o v i n n ý žalobkyni na účet jej právneho zástupcu nahradiť trovy konania vo výške 100%, pričom o výške náhrady trov konania a lehote plnenia rozhodne súd samostatným uznesením.

U r č u j e, že rozhodcovská doložka uvedená v čl. XV Všeobecných poisťných podmienok žalovaného z 21.5.2007 vrátane bodu 2 Osobitných zmluvných dojednaní č. 01/2007 k poisťnej zmluve č. 4127790526 zo 17.5.2008 je neprijateľná zmluvná podmienka.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 13.12.2012 domáhala zrušenia rozsudku rozhodcovského súdu - Arbitrážny súd Košice, Alžbetina 41, 040 01 Košice, IČO: 44 325 452 - vydaného v konaní vedenom pod spisovou značkou 2C/887/2012 dňa 19.1.2012. Taktiež žiadala priznať náhradu trov konania.

Žalobu odôvodnila tým, že podľa § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v platnom znení, účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak: písm. j) pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, písm. c) jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy. Dňa 17.5.2008 uzavreli účastníci poisťnú zmluvu č. 4127790526. Žalobkyňa žiadosťou o zrušenie poisťnej zmluvy doručenu žalovanému dňa 13.11.2008 predmetnú poisťnú zmluvu písomne vypovedala, na čo reagoval žalovaný Oznámením o zániku poistenia zo dňa 19.11.2008, v ktorom uviedol, že k zániku poistenia došlo/dôjde dňa 18.1.2009. Následne si žalovaný návrhom na začatie konania o zaplatenie 82,32 eur a návrhom na splátkový kalendár zo dňa 2.1.2012, podanom na Arbitrážnom súde Košice dňa 04.1.2012 uplatnil osobitnú pohľadávku vo výške 82,32 eur s prísl., ktorá mala zodpovedať nákladom žalovaného vynaloženým na uzavretie poistenia. Rozsudkom rozhodcovského súdu Sp. zn.: 2C/887/2012, zo dňa 19.01.2012 bolo žalobcovi ako spotrebiteľovi uložené zaplatiť žalovanému sumu vo výške 82,32 eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 276 eur alebo v lehote do 5 dní odo dňa jeho doručenia podať odpor na súde, ktorý tento rozhodcovský rozsudok vydal (ďalej aj ako "rozsudok RS"). Príslušnosť rozhodcovského súdu bola podľa názoru žalovaného daná na základe rozhodcovskej doložky uvedenej

v časti XV. predložených VŠEOBECNÝCH POISTNÝCH PODMIENOK pre poistenie zjednávané Prvou česko-slovenskou poisťovňou Rapid, a.s. (ďalej aj ako "VPP"), ktorá vyžaduje od žalobcu (spotrebiteľa), aby všetky spory so žalovaným (dodávateľom) a sporné nároky z poistenia riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, čo je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a je v absolútnom rozpore so zákonom. Žalovaný, ako i konajúci rozhodcovský súd uvádzajú, že rozhodcovská doložka, ktorou mala byť založená právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie a rozhodnutie veci je platná, čo odôvodňujú tým, že síce "poisťovňa určila na prejednanie všetkých sporov Arbitrážny súd Košice", avšak "z osobitných dojednaní vyplýva, že rozhodcovská doložka bola krytá samostatným podpisom" žalobkyne (podpisom všeobecných poistných podmienok), "s tým, že táto ju nebola povinná v rámci poistnej zmluvy ako celku podpísať". Už v samotnom znení uvedeného vyjadrenia rozhodcovského súdu je zrejme nekalé konanie žalovaného, nakoľko žalobkyňa ako spotrebiteľ, a osoba, ktorá chcela uzavrieť poistnú zmluvu postupujúc na základe pokynov a v dobrej viere, podpísala všetky predložené dokumenty. Rozhodcovská doložka je súčasťou obsahu predformulovanej zmluvy vrátane VPP, ktorú žalovaný v rámci svojej podnikateľskej činnosti používa opakovane v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu. Spotrebiteľ - poistený je v porovnaní s dodávateľom služby - poisťovňou v znevýhodnenom postavení, čo sa týka vyjednávacej sily, ako aj úrovne informovanosti, a toto ho spoločne vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené žalovaným, bez možnosti podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah. Žalobkyňa nemala možnosť obsah predmetnej zmluvy ovplyvniť, mohla ju prijať buď ako celok, v znení, ktoré mu jej predložené na podpis alebo odmietnuť. Obsah rozhodcovskej doložky bol žalovaným vopred pripravený. Žalobkyňa - spotrebiteľ si nebola vedomá všetkých dôsledkov, ktoré so sebou dojednanie rozhodcovskej doložky nesie. Navyše nemohla ani len tušiť, k čomu všetkému sa má zaviazat' podpísaním VPP (ide o 12 strán nahusto a drobnými písmenami písaného textu). Nevyhnutné je taktiež uviesť, že v prípade nepodpísania VPP by k uzavretiu samotnej poistnej zmluvy ani nedošlo. Dojednanie takejto rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľnou podmienkou, ktorá je zmysle § 53 ods. 5 OZ neplatná. Aj v prípade, ak by uvedené podpísanie poistných podmienok malo obstať ako platný úkon je viac než zrejme, že tvrdenie žalovaného a rozhodcovského súdu je v rozpore s ustanoveniami § 53 ods. 2 a ods. 3 OZ, podľa ktorých aj v uvedenom prípade a uvedenom znení rozhodcovskej doložky nejde o individuálne dojednanú rozhodcovskú doložku, tak ako to vyžaduje pre jej platnosť Občiansky zákonník (§ 53 ods. 2, 3 OZ). Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. (Pozn.: súd je povinný v prípade absolútnej neplatnosti právnych úkonov ich skúmať ex offo - bez ohľadu na existenciu námietky dotknutého účastníka). Navyše predmetná poistná zmluva bola uzavretá v roku 2008 a v rozsudku RS je v rámci odôvodnenia použité znenie VPP nie jednotlivo, vo vzťahu ku konkrétne prejednávanému sporu, ale spôsobom "Podľa časti XVII. ods.7a. (resp. ods.8, ak sa v okolnostiach prípadu aplikujú poistné podmienky účinné od 1.1.2010 a 1.1.2011) všeobecných poistných podmienok", z ktorého je zrejme, že v rámci konania a aj pri rozhodovaní vo veci rozhodcovský súd používa akúsi "predtlač" rozsudku vrátane jeho odôvodnenia, ktorý v tejto veci opakovane doručuje v tom istom znení odôvodnenia jednotlivým spotrebiteľom. Rozhodcovskou doložkou v znení predmetnej poistnej zmluvy a VPP došlo k jednoznačnému zhoršeniu postavenia spotrebiteľa a tým porušeniu všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa (§54 ods. 1 OZ). V danom prípade, ide o zjavnú nerovnováhu medzi podnikateľom a spotrebiteľom (§ 53 ods. 1 OZ), zo zmluvy je zrejma nevyváženosť a podstatne výhodnejšie zmluvné postavenie podnikateľa voči slabšej strane - spotrebiteľovi. Okrem uvedeného existujú aj ďalšie dôvody, pre ktoré sú splnené podmienky na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z., písm. c) a j). Rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe štatútu a procesných pravidiel, ktoré neboli povinnému známe, nebol o ich obsahu informovaný. Žalobkyňa nemala žiadnu možnosť voľby iného súdu a už vôbec nie rozhodcu, čo ešte viac znevýhodňuje jej postavenie. Podľa časti XV. ods. 2 VPP je na rozhodnutie sporu v rozhodcovskom konaní príslušný ten rozhodcovský súd, ktorý na rozhodnutie sporu dodatočne určí poisťovňa. Takto koncipovaná rozhodcovská doložka nemôže byť považovaná za individuálne dojednanú. Navyše v zmluve ale aj vo VPP absentujú akékoľvek dohody a pravidlá o výbere rozhodcu, v procese toho sporu absentuje ústavná zásada "ústnosti" - konanie prebehlo na základe písomností predložených žalovaným - ako silnejšou zmluvnou stranou. Okrem toho je konanie pred rozhodcovským súdom pre žalobcu ako spotrebiteľa prísnejšie a nevýhodnejšie, a to pre: kratšiu lehotu na podanie odporu: len 5 dní oproti lehote na podanie odporu v konaní pred súdom 15 dní, na odpor sa prihliada len ak bol zaplatený súdny poplatok (v prípade súdneho konania to neplatí, na odpor sa stále prihliada a súd poplatok vymáha), vysoké poplatky a finančnú nevýhodnosť - žiadne možnosti oslobodenia spotrebiteľa od platenia poplatkov. Žalovaným je tento súd bez možnosti jeho zmeny dávaný do zmlúv už 10 rokov a nie sú známe prípady, aby daný

rozhodcovský súd rozhodol v jeho neprospech. Práve naopak, rozhoduje zaujato a bez preskúmania platnosti či existencie uplatňovaného práva priznáva žalovanému automaticky to, čo si žalovaný uplatní. V predmetnom právnom vzťahu tiež rozhodcovský súd neskúmal či požadované plnenie nie je plnením, ktoré je požadované v rozpore s dobrými mravmi. Určenie vzniku pohľadávky vo VPP, z ktorého nie je zrejma výška pohľadávky samotnej, resp. ani spôsob jej určenia, ako aj následné konanie žalovaného, ktorý v Oznámení o zániku poistenia - akomsi záverečnom vyúčtovaní (konečný stav finančného plnenia poisťnej zmluvy ku dňu zániku poistenia) neupovedomuje spotrebiteľa o existencii tejto pohľadávky, je v rozpore s dobrými mravmi a je aj v príkrom rozpore so zásadou ekvity, ktorá je pre oblasť súkromného práva určujúcou. Tým došlo k prehĺbeniu už aj tak faktického nerovného stavu medzi dodávateľom a spotrebiteľom, najmä s ohľadom na skutočnosť, že spotrebiteľ o svojich právach resp. povinnostiach nevie alebo je uvedený do omylu. Dojednanie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli vo svojich dôsledkoch len k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a tiež smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Podstatou rozhodcovského konania by malo byť, prostredníctvom zmluvnej voľnosti, záväzkový vzťah doplniť a nie zaviazať spotrebiteľa podrobiť sa rozhodnutiu rozhodcovského súdu, ktorý si vybrala jeho protistrana. Spotrebiteľ okrem toho, že nemôže ovplyvniť výber rozhodcovského súdu, nemôže taktiež pre svoju ochranu využiť inštitúty priznané mu, ako slabšej strane, zákonom. Po vydaní rozhodcovského rozsudku nemá prakticky žiadnu možnosť v rámci dvojinstančného konania žiadať o preskúmanie rozhodnutia.

Podľa čl. 6 ods.1., smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len ako "smernica"), členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok. Podľa čl. 3 ods. 1. smernice, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa. Ak ide o rozhodcovskú doložku a rozhodcovské konanie v rámci spotrebiteľských sporov, musí toto konanie vo všeobecnosti zaručovať procesné práva porovnateľné so súdnym konaním, ktoré by prichádzalo do úvahy v prípade, keď by spotrebiteľ nebol viazaný rozhodcovskou doložkou (ústnosť, priamosť konania, odvolacia inštancia, absencia iných prekážok pri uplatňovaní spotrebiteľovho práva) - podľa rozhodnutia Ústavného súdu ČR zo dňa 1.11.2011, č. k. II.ÚS 2164/10. Ústavný súd posúdil rozhodcovské doložky v prejednávanej príhode ako neprípustné, pretože v situácii, keď má rozhodca, ktorý nie je určený transparentným spôsobom, rozhodovať iba podľa zásad spravodlivosti a súčasne spotrebiteľ je zbavený svojho práva podať žalobu na civilný súd, znamenajú vo svojom dôsledku porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Dojednanie v podobe rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve možno z ústavnoprávneho hľadiska pripustiť iba za predpokladu, že podmienky ustanovenia rozhodcu a dohodnuté podmienky procesného charakteru budú účastníkom konania garantovať rovnaké zaobchádzanie, čo vo vzťahu spotrebiteľ - podnikateľ znamená zvýšenú ochranu slabšej strany, t.j. spotrebiteľa a že dohodnuté procesné pravidlá budú garantovať spravodlivý proces, vrátane možnosti preskúmania rozhodcovského nálezu inými rozhodcami, ako to umožňuje platný zákon o rozhodcovskom konaní.

Uznesením zo dňa 2.5.2013 súd odložil vykonateľnosť rozsudku Rozhodcovského Arbitrážneho súdu Košice, so sídlom Garbiarska 2, Košice, zo dňa 19.1.2012 sp. zn. 2C/887/2012, a to do právoplatného skončenia konania vo veci samej.

Žalovaný k žalobe uviedol, že tvrdenia žalobkyne o tom, že rozhodcovská doložka je neplatná, sú nepravdivé a zavádzajúce. Rozhodcovská doložka bola medzi účastníkmi a odporcom uzavretá individuálne a nie je neprijateľnou podmienkou v poisťnej zmluve. Bola uzavretá v rámci poisťnej zmluvy č. 4127790526 uzavretej medzi účastníkmi dňa 17.5.2008, ktorej súčasťou sú Všeobecné poisťné podmienky odporcu zo dňa 21.5.2007 osobne a vlastnoručne podpísané žalobkyňou. Na konci tlačiva Všeobecných poisťných podmienok, oddelene od ostatného textu VPP, sa nachádzajú tzv. Osobitné zmluvné dojednania č. 01/2007 k poisťnej zmluve č. 4127790526, pričom text ods. 2 týchto dojednaní je nasledovný: "Poisťník (poistený) a poisťovňa týmto vyjadrujú obaja spoločne a každý zároveň svojim podpisom samostatne svoju vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že sa namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle čl. XV. Časti týchto VPP. Toto ustanovenie chápu zmluvné strany ako rozhodcovskú

doložku." Pod týmto textom je opätovne miesto na osobitný podpis vyjadrujúci súhlas s osobitnými dojednaniami t.j. s rozhodcovskou doložkou a na tomto mieste je opätovne uvedený vlastnoručný podpis žalobkyne. Zo znenia Všeobecných poistných podmienok, osobitných zmluvných dojednaní je úplne zrejmé, že v tomto prípade išlo medzi účastníkmi o jednoznačné individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky, keďže žalobkyňa podľa vlastnej vôle mohla a nemusela osobitne podpísať rozhodcovskú doložku uvedenú v osobitných zmluvných dojednaniach. Pokiaľ by ju nepodpísala, nemalo by to žiaden vplyv na zvyšok VPP a teda na poistný vzťah. O absencii individuálneho dojednanie by bolo možné polemizovať len v prípade, ak by žalobkyňa Osobitné dojednania k poistnej zmluve vôbec nebola podpísala. V takomto prípade by bolo možné dospieť k záveru, že rozhodcovská doložka sa stala súčasťou formulárovej zmluvy bez toho, aby ju žalobkyňa mohla ovplyvniť resp. vylúčiť pre svoj poistný vzťah. Pokiaľ však žalobkyňa vyjadrila svoj osobitný písomný súhlas s časťou XV. všeobecných poistných podmienok, nie je správny jej záver o tom, že doložka nebola individuálne dojednaná a že ju žalobkyňa ako spotrebiteľ nemala možnosť ovplyvniť, resp. vylúčiť. Práve nepodpísaním osobitných zmluvných dojednaní by tak bola urobila, tzn. vylúčila by rozhodcovskú doložku z ich právneho vzťahu bez toho, aby ovplyvnila zvyšok poistného vzťahu a aj napriek ďalšej prítomnosti doložky vo všeobecných poistných podmienkach, bola by časť XV. všeobecných poistných podmienok pre právny vzťah spotrebiteľa neúčinná a nebolo by možné na jej základe viesť rozhodcovské konanie. Vo vyššie uvedených súvislostiach žalovaný poukazuje aj na viaceré uznesenia odvolacích súdov, kde súdy v skutkovo obdobnej právnej veci posúdili rozhodcovskú doložku oprávneného za nepochybne individuálne dojednanú. Okrem vyššie uvedenej možnosti ovplyvniť svoj zmluvný vzťah mala žalobkyňa v zmysle 7. bodu Dodatku č. 2 k VPP, ktorý nadobudol účinnosť dňa 15.12.2008, "právo XV. časť týchto VPP odmietnuť v lehote 30 dní od vydania dodatku č. 2 k VPP". Tým jej bola v bode 7. Dodatku č. 2 daná osobitná dodatočná a v podstate aj opätovná možnosť individuálne uplatniť právo na vylúčenie rozhodcovského konania z obsahu poistného vzťahu bez toho, aby takýmto výkonom práva bol akokoľvek dotknutý zvyšok poistného vzťahu. Pri uzavretí poistného vzťahu mala možnosť svojim podpisom vyjadriť súhlas s obsahom poistných podmienok bez toho, aby podpísala aj bod 2. osobitných dojednaní, teda rozhodcovskú doložku. Ak sa navyše rozhodla okrem textu poistných podmienok osobitným ďalším podpisom podpísať aj rozhodcovskú doložku (bod 2. osobitných dojednaní) mohla aj s odstupom času uplatnením svojho práva podľa Dodatku č. 2 dodatočne túto svoju voľbu rozhodcovského konania ako spôsobu riešenia sporu individuálne znovu ovplyvniť tak, že by ju vylúčila. Podľa Uznesenie Krajského súdu v Košiciach a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3MCdo/14/2011 poskytnutie dodatočnej 30-dňovej lehoty na odstúpenie od rozhodcovskej doložky je právne významné z pohľadu individuality tohto dojednanie. Návrh znenia rozhodcovskej doložky ju nezaväzoval, mohla sa slobodne rozhodnúť, či tento návrh akceptuje alebo nie. Žalovaný ju nenútil, aby predmetnú rozhodcovskú doložku podpísala. Pri uzatváraní poistnej zmluvy resp. rozhodcovskej doložky žalobkyňa dovŕšila plnoletosť a mala plnú spôsobilosť na právne úkony resp. netvrdila opak. Na osobitnom tlačive pred podpisom poistnej zmluvy bola osobitne poučená a upozornená na obsah všetkých poistných plnení v súvislosti s poistnou udalosťou, dobou trvania poistnej zmluvy, spôsobom zániku poistnej zmluvy, spôsobom platenia poistného a jeho splatnosťou (vrátane dôsledkov neplatenia resp. nepravidielného platenia), spôsobom stanovenia odkupnej hodnoty a rozsahu jej záruky atď. Zároveň bola na tlačive osobitne upozornená, že "v prípade vzniku sporov .. je možné využiť na ich mimosúdne vyrovnanie inštitút rozhodcovského konania v zmysle zákona č. 244/2002 Z. z. ... a všeobecných poistných podmienok... (XV. časť)". Zmienené osobitné tlačivo nevyhotovuje poisťovňa svojvoľne v rámci vlastnej obchodnej praxe. Ide o listinu vyhotovenú v súčasnosti na základe zákona č. 186/2009 Z. z. (predtým zák. č. 340/2005 Z. z.). Tretí subjekt nezávislý od zmluvných strán poistnej zmluvy tzv. viazaný finančný agent je povinný (v súčasnosti § 28 ods. 1 v spojení s § 5 ods. 1, § 33 zák. č. 186/2009 Z. z.) pred uzavretím poistenia bez účasti poisťovne informovať poistníka (spotrebiteľa) o podstatných okolnostiach poistného vzťahu. Dokument preukazuje právo poistníka dokonca požiadať o dodatočné vysvetlenie a doplnenie informácií o produkte. Listiny s obdobným obsahom registruje poisťovňa v rámci poistných vzťahov už od 1.1.2007. Podľa § 28 ods. 1 zák. č. 186/2009 Z. z. má finančný agent postupovať v záujme práv a oprávnených záujmov klienta. Klientom sa rozumie spotrebiteľ (§ 5 ods. 1). Ust. § 33 cit. zák. prikazuje finančnému sprostredkovateľovi, aby poskytol neprofesionálnemu klientovi alebo potenciálnemu neprofesionálnemu klientovi informácie, ktoré sú potrebné na to, aby mohol správne porozumieť charakteru a rizikám finančnej služby a následne zodpovedne prijať rozhodnutie týkajúce sa finančnej služby, a to informácie o právnych následkoch uzavretia zmluvy o poskytnutí finančnej služby a ďalšie dôležité informácie týkajúce sa zmluvy o poskytnutí finančnej služby. Finančný agent musí spotrebiteľovi oznámiť aj podstatné náležitosti zmluvy o poskytnutí finančnej služby a postup pri podávaní sťažností a osobitné predpisy upravujúce mimosúdne vyrovnanie sporov. Ak sú informácie

adresované neprofesionálnemu klientovi alebo potenciálnemu neprofesionálnemu klientovi, musia byť presné a nesmú zdôrazňovať žiadne potenciálne výhody finančnej služby bez toho, aby zároveň presne a výrazne nepoukázali na akékoľvek súvisiace riziká, musia byť predkladané takým spôsobom, o ktorom možno predpokladať, že mu porozumie klient, ktorému sú informácie určené alebo ktorý bude ich pravdepodobným príjemcom a nesmú zamlčovať alebo znejasňovať dôležité skutočnosti, vyhlásenia alebo varovania a ani znižovať ich význam. Ak ide o neprofesionálneho klienta, informácie musia byť poskytnuté v dostatočnom časovom predstihu pred uzavretím zmluvy o poskytnutí finančnej služby. Podpisom Záznamu o potrebách a požiadavkách klienta žalobkyňa potvrdila, že jej boli o jeho poistnom vzťahu poskytnuté odborné informácie zo strany finančného agenta. Vzhľadom na popísané okolnosti uzavretia rozhodcovskej doložky, a vychádzajúc z koncepcie priemerného spotrebiteľa vypracovanej judikatúrou Súdneho dvora EÚ vyžadujúcej od spotrebiteľa primeranú vnímavosť a opatrnosť, nemožno podľa názoru žalovaného dať za pravdu tvrdeniam žalobkyne, podľa ktorých pri uzavieraní poistnej zmluvy nemohla tušiť, čo podpisuje. Tvrdenie o tom, že si nebola vedomý dôsledkov podpísania rozhodcovskej doložky vyvracia záznam o požiadavkách a potrebách klienta resp. samotný súhlas žalobkyne s rozhodcovskou doložkou. Ak by aj bolo pravdivé tvrdenie žalobkyne o tom, že si nebola vedomá dôsledkov svojho konania, nemožno vzhľadom na vyššie popísané okolnosti uzavretia rozhodcovskej doložky (plná spôsobilosť na právne úkony, poučenie finančným agentom) pričítať túto nevedomosť na ľarchu žalovanej resp. zneplatniť z tohto dôvodu rozhodcovskú doložku. Pokiaľ aj po poučení mala nejasnosti týkajúce sa poistnej zmluvy a napriek týmto podpísala rozhodcovskú doložku, nemôže sa následne z tohto dôvodu dovolávať neplatnosti rozhodcovskej doložky. Potom je to práve žalobkyňa, ktorá nekonala ako primerane pozorný a vnímavý spotrebiteľ, a to v rozpore so svojimi vlastnými záujmami a požiadavkami kladenými na spotrebiteľa v zmysle judikatúry Súdneho dvora. Pokiaľ žalobkyňa uviedla, že VPP obsahovali 12 strán nahusto popísaného textu, je potrebné tiež uviesť, že rozhodcovská doložka sa nachádzala v Osobitných dojednaniach k poistnej zmluve obsahujúcich len dva body a vyžadovali samostatný podpis poistníka. Rozhodcovská doložka pritom obsahovala odkaz na článok XV. VPP, bola od ostatného textu oddelená graficky, a aj právne, a preto argument o nahusto popísanom texte VPP v súvislosti s dojednaním rozhodcovskej doložky neobstojí. V tejto súvislosti upriamuje žalovaný pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 29.6.2010, sp. zn. 23 Cdo/1201/2009. S poukazom a vyššie uvedené predmetnú rozhodcovskú doložku v prejedávanom prípade nemožno posúdiť ako nedojednanú osobitne. V rámci rozhodcovskej doložky bol tiež dohodnutý spôsob ustanovovania rozhodcov, s ktorým žalobkyňa vyslovila súhlas a ktorý je plne v súlade s ust. § 6 zákona o rozhodcovskom konaní. Na kreovaní rozhodcov boli zmluvnými stranami individuálne dohodnuté viaceré postupy. Jednou z možností bolo aj poverenie inej právnickej osoby výberom rozhodcovského súdu a práve tento prípad odporca využil, keď poveril výberom rozhodcovského súdu inú právnickú osobu. Tento dohodnutý spôsob ustanovovania rozhodcov nie je v rozpore s vnútroštátnym právom SR. Je tiež potrebné uviesť, že konkrétneho rozhodcu neurčil a ani nevybral dodávateľ a ani spotrebiteľ, ale určil ho stály rozhodcovský súd. V dôsledku individuálneho dojednania rozhodcovskej doložky nemôže súd skúmať prípadnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Uvedené tvrdenie navyše nie je pravdivé. Rozhodcovská doložka nebola v čase jej uzatvárania neprijateľnou podmienkou, pretože žiadnej zo zmluvných strán nedávala nepríjemné procesné výhody, ani na úkor žiadnej zo zmluvných strán nevytvárala značnú procesnú nerovnováhu. Z tvrdení žalobkyne nevyplýva, že by v rozhodcovskom konaní došlo k porušeniu všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa v zmysle uvedených v poznámke pod čiarou k ust. § 40 ods. 1 písm. j) zákona o rozhodcovskom konaní, resp. neuviedla, ktoré právne predpisy mali byť v konaní porušené a akým spôsobom. Z jej tvrdení nevyplýva, že by v konaní pred rozhodcovským súdom bol spotrebiteľ v porovnaní s dodávateľom, v nevýhodnom postavení. Žalobkyňa uviedla, že rozhodcovský súd rozhodol na základe štatútu a procesných pravidiel, ktoré jej neboli známe. Toto tvrdenie je účelové, navyše touto námietkou nie je naplnený žiadny z dôvodov pre zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle ust. § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní. Procesné pravidlá (Rokovací poriadok), ako aj štatút Arbitrážneho súdu v Košiciach, ktorý vydal napadnutý rozhodcovský rozsudok, sú zverejnené na internetovej stránke www.aske.sk, rovnako ako napríklad Občiansky súdny poriadok na www.justice.gov.sk. Rozhodcovský poriadok bol v súlade so zákonom zverejnený, t.j. sprístupnený tretím osobám, aj v Obchodnom vestníku, a to v súlade so zák. č. 244/2002 Z.z., žalobkyňa teda mala možnosť sa s týmito procesnými pravidlami oboznámiť. Nevyužitie tejto možnosti nemožno v žiadnom prípade posudzovať ako porušenie svojich procesných práv. Tvrdenia o tom, že konanie pred rozhodcovským súdom je pre spotrebiteľa prísnejšie a nevýhodnejšie samo o sebe ešte nezakladá porušenie právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, resp. iný dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle ust. § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní. Iba nepriamo

možno dovodiť, že žalobkyňa porovnávala procesné pravidlá rozhodcovského súdu s procesnými pravidlami zakotvenými v Občianskom súdnom poriadku. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že zákon o rozhodcovskom konaní stanovuje povinnosť pre zriaďovateľa stáleho rozhodcovského súdu (akým je aj Arbitrážny súd Košice) vydať rokovací poriadok súdu. Samotná skutočnosť, že napr. procesné lehoty sú upravené v rokovacom poriadku rozhodcovského súdu odlišne od O.s.p. nezakladá ich prísnosť resp. nevýhodnosť, a už vôbec nie nezákonnosť. Nikde nie je uvedené, aká má byť dĺžka lehôt na procesné úkony pred rozhodcovským súdom a už vôbec nemožno tvrdiť, že tieto lehoty sa musia zhodovať s lehotami upraveným v Občianskom súdnom poriadku. Pokiaľ by toto bolo cieľom zákonodarcu, tak by to bolo uvedené priamo v zákone, kde však žiadne ustanovenie o totožnosti pravidiel s konaním pred súdom nie je. A úplne logicky, keďže cieľom úpravy rozhodcovských súdov je práve dosiahnutie flexibilného a rýchleho rozhodovania sporov. Pokiaľ ide o dĺžku procesnej lehoty na podanie opravného prostriedku, Občiansky súdny poriadok neposkytuje spotrebiteľom žiadnu výnimku, resp. ochranu poskytnutím osobitnej ochrany na podávanie opravných prostriedkov. Lehota na podávanie opravných prostriedkov je stanovená všeobecne pre všetkých účastníkov konania. 5-dňová procesná lehota na podanie odporu proti rozhodcovskému rozsudku bola stanovená v pravidlách rozhodcovského konania pre všetkých účastníkov rozhodcovského konania bez ohľadu na to, či sú alebo nie sú spotrebiteľmi. Rovnakú lehotu na podanie odporu proti rozhodcovskému rozsudku by mal aj odporca, a teda v tomto smere poriadok rozhodcovského súdu neposkytoval žiadnemu z účastníkov výhodu. Pokiaľ sa týka nemožnosti oslobodenia od súdnych poplatkov, tvrdenie navrhovateľa je rovnako nesprávne. V zmysle § 29b ods. 2 Rokovacieho poriadku mal navrhovateľ ako spotrebiteľ možnosť požiadať o oslobodenie od súdnych poplatkov. Výška poplatkov je stanovená paušálne za celé konanie. Poplatky sú odmenou za výkon činnosti rozhodcovského súdu a sú používané na zabezpečenie financovania fungovania Arbitrážneho súdu, ktorý nie je napojený na štátny rozpočet. V zmysle uvedeného je výška poplatkov v konaní pred Arbitrážnym súdom primeraná a nemôže byť na základe uvedeného jednoducho porovnávaná napr. s poplatkami v konaní pred všeobecným súdom. Zároveň je nutné poukázať aj na to, že súd za podanie žaloby o preskúmanie rozhodcovského rozsudku vyberá poplatok podľa položky 3 písm. c) sadzovníka súdnych poplatkov vo výške 331,50 eur teda ešte vyšší, než by bol poplatok za odpor v rozhodcovskom konaní. Navyše žalobkyňa nenútil, aby uzavrela rozhodcovskú doložku. O znevýhodnení by bolo možné hovoriť v tom prípade, ak by napr. výška poplatku v rovnakom konaní bola stanovená pre žalovaného odlišne od výšky poplatku stanovenej pre žalobkyňu. V danom prípade však procesné pravidlá zaručovali účastníkom konania rovnocenné postavenie, pričom spotrebiteľovi priznávali oslobodenie od súdnych poplatkov, právo požiadať o prejednanie veci v obvode kraja jeho trvalého bydliska, právo požiadať o prejednanie veci na ústnom pojednávaní. Rokovací poriadok Arbitrážneho súdu Košice je súborom procesných pravidiel nezávislého rozhodcovského orgánu, ktorý nevytvoril žalovaný a ktorým sa musí žalovaný na základe dojednanej rozhodcovskej doložky musí podriaďovať rovnako ako žalobkyňa. Zásada ústnosti nie je ani v občianskom súdnom konaní absolútna, t.j. existujú výnimky, kedy sa táto zásada neuplatní, napr. v konaní o vydanie platobného rozkazu. Napadnutý rozhodcovský rozsudok bol vydaný v skrátanom konaní, ktoré je obdobou konania o vydanie platobného rozkazu podľa ust. § 172 a nasl. O.s.p. Aj konanie o vydanie platobného rozkazu je výlučne písomným konaním, v ktorom súd rozhodne na základe návrhu a listín predložených jednou stranou bez toho, aby sa k návrhu vyjadril žalovaný. V prípade, ak odporca s vydaným platobným rozkazom nesúhlasí, má právo brániť sa proti platobnému rozkazu podaním odporu. Konanie pred rozhodcovským súdom malo obdobný priebeh, pričom žalobkyňa mohla podať proti rozhodcovskému rozsudku odpor. V ďalšom je potrebné poukázať na skutočnosť, že O.s.p. nezakazuje, aby sa dodávateľ - ako silnejšia zmluvná strana - domáhal voči svojmu dlžníkovi, ktorým je spotrebiteľ, zaplataenia dlžných súm na súde podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu. V predmetnom konaní teda nebola porušená zásada ústnosti, ktorá nie je v O.s.p. zakotvená na osobitnú ochranu spotrebiteľa, ale všeobecne na ochranu práv účastníkov konania. Z tohto dôvodu by aj prípadné porušenie zásady ústnosti nebolo možné považovať za porušenie práv spotrebiteľa. Ani právo na dvojinštančné konanie nie je osobitným právom spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany. Dvojinštančné konanie je zavedené v zmysle Občianskeho súdneho poriadku na ochranu práv všetkých účastníkov konania bez ohľadu na to, či ide o fyzické alebo právnické osoby. Zákon o rozhodcovskom konaní stanovuje, že strany sa môžu dohodnúť resp. dohodu vylúčiť preskúmanie rozhodcovského rozsudku iným rozhodcom. Z dikcie ust. § je pritom zrejmé, že pravidlom v rozhodcovskom konaní nie je zachovanie zásady dvojinštančnosti konania, práve naopak, keďže preskúmanie rozhodcovského rozsudku iným rozhodcom nie možné automaticky, ale iba na základe osobitnej dohody účastníkov rozhodcovského konania. Je teda zrejmé, že zákonodarca v prípade rozhodcovského konania nepovažoval za nevyhnutné stanoviť povinné dvojinštančné konanie, a to aj vzhľadom na účel rozhodcovského konania, ktorým má byť rýchlejšie vyriešenie sporu medzi

stranami. Je prítom potrebné zdôrazniť, že zákon nestanovuje žiadnu výnimku pre prípad, že účastníkom konania je spotrebiteľ. V danom prípade sa zmluvné strany na preskúmaní rozhodcovského rozsudku iným rozhodcom nedohodli. Vydaním rozhodcovského rozsudku bez možnosti jeho preskúmania iným rozhodcom právo navrhovateľa na dvojinstančné konanie teda nebolo porušené. Pokiaľ aj rozhodcovský súd využíva pri opise svojich rozhodnutí formuláre, nie je to zákonom zakázaný postup. Súd týmto postupom žiadnym spôsobom nezasiahol do procesných alebo iných práv účastníkov konania ani ich neporušil. Žalobkyňa mala v rozhodcovskom konaní obdobné práva ako by mala v občianskom súdnom konaní pred všeobecným súdom, a to vrátane práva podať námietku zaujatosti, avšak toto svoje právo nevyužila. V konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku všeobecný súd nie je oprávnený posudzovať prípadnú námietku zaujatosti voči rozhodcovi, nakoľko navrhovateľ ju v konaní pred rozhodcovským súdom neuplatnil. Rozhodcovský rozsudok sa v konaní o jeho zrušenie preskúmava len z hľadísk uvedených v § 40 zákona o rozhodcovskom konaní. Odôvodnenosť uplatnenej pohľadávky bola daná a preskúmaná v rozhodcovskom konaní, avšak nie je a nemôže byť predmetom preskúmania v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku, nakoľko nespadá pod dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 40. Súd môže rozhodcovský rozsudok preskúmavať len a jedine z taxatívne zákonom vymedzených dôvodov. Konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je odvolacím konaním ani konaním o mimoriadnom opravnom prostriedku - je ale špecifickým spôsobom preskúmania právoplatného rozhodnutia zákonom stanoveným postupom (viď Bělohávek, A: Zákon o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2004 s. 231, Ružička, K.: Odvolání v rozhodčím řízení ? Právní praxe v podnikání, 2000, č. 4, s. 11 a nasl., Bělohávek, A. J. : Rozhodčí řízení, ordre public a trestní právo. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck 2008, s. 194, a nasl.). Právna podstata konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je svojou povahou výlučne nesporným konaním ani sporovým konaním, je konaním sui generis. V sporovom konaní súd rozhoduje na základe návrhu o právach a povinnostiach vyplývajúcich z právnych vzťahov medzi žalobcom a žalovaným, ktoré sú medzi nimi sporné, na rozdiel od nesporného konania, ktoré môže súd začať len výnimočne, vo vymedzených veciach, kde všeobecný záujem vyžaduje, aby ich prejednanie a rozhodnutie nebolo závislé len od dispozičnej voľnosti účastníkov. Konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku sa začína len na návrh, avšak nie je svojou povahou sporovým konaním (súd sa už nezaobera vecnými skutočnosťami, ktoré boli medzi stranami sporné a ktoré boli predmetom konania na rozhodcovskom súde). Takéto konanie nemôže začať súd ex offa, preto konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku nepatrí ani medzi konania nesporné. Na podporu skutočnosti, že konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku je konanie odlišné od konania v merite veci možno uviesť, že zvláštna povaha rozhodcovského konania je výnimočná i tým, že pokiaľ nebola dohodnutá zmluvnými stranami možnosť jeho preskúmania inými rozhodcami, nadobúda rozhodcovský rozsudok, ktorým je konanie vecne ukončené, materiálnu právoplatnosť a nie je vecne preskúmateľným. Pravým dôvodom konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku súdom je nevyhnutná kontrolná činnosť štátnych súdov k rozhodcovským orgánom, ktorá má dve podoby vychádzajúce z pojmu štátnej súdnej suverenity, a to podobu zrušenia rozhodcovských rozsudkov, ktorými je rozhodcovské konanie ukončené a podobu odopretia či zastavenia ich exekučného výkonu. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje aj na rozhodnutie NS ČR č. 33 Cdo 2675/2007. V zmysle vyššie uvedeného je zrušenie rozhodcovského rozsudku len garanciou zákonnosti rozhodnutí a zabráneniu svojvoľe pri rozhodovaní rozhodcami, preto je možné rozhodcovský rozsudok na súde napadnúť len zo zákonom presne vymedzených dôvodov a v zákonom stanovenej lehote. Žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku rovnako nemožno považovať za spotrebiteľský spor, keďže dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku sú koncipované ako dôvody vzťahujúce sa viac menej k procesným pochybeniam, avšak nejdú do merita veci, t.j. súd nie je oprávnený v rámci konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku preskúmavať vecne (meritórne) obsah rozhodcovského rozsudku a teda ani práva a povinnosti účastníkov rozhodcovského konania, ktoré ak je jedným z účastníkov spotrebiteľ, možno nazývať spotrebiteľským sporom. Napriek vyššie uvedenému žalovaný k výške uplatnenej pohľadávky pred rozhodcovským súdom uvádza, že predmetná pohľadávka predstavuje osobitný provízny náklad poisťovne spojený s uzavretím poisťovnej zmluvy. O konkrétnej výške nákladu, ktorý súvisí so vznikom poistenia, bol pri uzavretí poistenia povinný navrhovateľ informovať ten finančný agent, ktorý s navrhovateľom osobne poistnú zmluvu dojednával a uzatváral. Ide o zákonnú povinnosť finančného agenta v súčasnosti podľa § 32 ods. 2 zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a o finančnom poradenstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj "zák. č. 186/2009 Z. z."), predtým podľa predošlého zákona, ktorý bol zákonom č. 186/2009 Z. z. nahradený. Existenciu pohľadávky uplatnenej v rozhodcovskom konaní neovplyvňuje, že nebola započítaná pri ukončení poistenia a jej vznik a trvanie nie je viazaný na osobitné písomné alebo iné upozornenie, či predchádzajúcu písomnú výzvu. Vzhľadom na to,

že predmetom rozhodcovského konania nebol pohľadávka, ktorej právnym dôvodom bolo zaplatené poistné, ale samostatná pohľadávka odlišná od poistného a s poistným nijako nesúvisiaca, oznámenie o zániku poistenia neobsahovalo oznámenie o tejto osobitnej pohľadávke. Oznámenie o bilancii poistného preto nie je možné vykladať tak, že by malo znamenať aj zánik od poistného odlišnej pohľadávky podľa časti XVII. ods. 7a poistných podmienok. Vzhľadom na uvedené žalovaný žiadal žalobu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania.

Žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného uviedla, že v texte Osobitných zmluvných dojednaní č.01/2007 k poistnej zmluve č.4127790526, ktoré nie sú nijakým významným spôsobom vyčlenené z textu 12 strán nahrubo a malými písmenami písaného textu je odkaz na XV. Časť VPP, čo svedčí nie o individuálnom písomnom dojednaní rozhodcovskej doložky medzi spotrebiteľom a dodávateľom, ale o nevhodnom predkladaní tejto zmluvnej podmienky spotrebiteľovi. Takýto postup dodávateľa predstavuje nekalú obchodnú prax (§ 8 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa). Žalovaný predloženými dokumentmi nepreukázal, že by si žalobca - spotrebiteľ osobitne vyjednal rozhodcovské konanie, že spotrebiteľ bol informovaný o možnosti nepodpísať takto formulované ustanovenie Osobitných zmluvných dojednaní VPP, resp. že by ich nepodpísanie nemalo vplyv na ostatné časti zmluvy, teda že ich podpísanie záviselo výlučne od vlastnej vôle spotrebiteľa. Práve naopak žalobcovi nebola daná možnosť predmetnú rozhodcovskú doložku vylúčiť, pretože podľa pokynov žalovaného bolo pre riadne uzavretie poistnej zmluvy potrebné podpísať Všeobecné poistné podmienky dvakrát. Žalobca nemohol vedieť, čo žalovaný duplicitným podpisom sleduje. Pre porovnanie dala do pozornosti ust. § 90 ods. 3 zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách. Každý dodávateľ je schopný prijať jednoznačný a nepochybný spôsob osobitného vyjednania ak chce docieľiť arbitrážny proces pre prípad sporu so spotrebiteľom a len keď ten tomu rozumie a pozná dôsledky, tak môže akceptovať prípadný návrh arbitrážneho konania. Dodatok č.2 k VPP nadobudol účinnosť v priebehu už platnej existencie poistného vzťahu. Významnou skutočnosťou je tá, že nedošlo k jeho podpisu, a teda ani k pristúpeniu k Dodatku č.2 zo strany žalobkyne. Uvedený postup žalovaného nie je možné posudzovať inak, ako účelový, nakoľko VPP tvoria v súlade s bodom 2. časti XVII. VPP neoddeliteľnú súčasť poistnej zmluvy a nadobúdajú voči konkrétnemu poistníkovi v plnom rozsahu a bez výnimky účinnosť dňom ich podpísania. S poukazom na to, že v súlade s bodom 4. časti XVII. VPP, poisťovňa sa môže odchýliť od ustanovení VPP len ak je to na prospech poistníka, je tu odôvodnený predpoklad, že celé predmetné konanie žalovaného len potvrdzuje jeho snahu, v dôsledku vyvíjajúcej sa judikatúry v obdobných veciach hľadať spôsoby, ktorými by dojednanie tejto rozhodcovskej doložky obišlo jej zaradenie medzi neprijateľné obchodné podmienky, čo však žiadnym spôsobom nedokazuje, že je dojednaná v súlade s platnými predpismi vnútroštátneho a európskeho práva o ochrane spotrebiteľa. Z uvedených dôvodov žalobkyňa považuje poskytnutú dodatočnú lehotu v bode 7. Dodatku č.2 k VPP za podmienku, ktorá nie je v konečnom dôsledku na prospech spotrebiteľa, a na základe ktorej dochádza k obchádzaniu zákona a teda s poukazom na ustanovenie § 39 OZ sú tieto ustanovenia VPP absolútne neplatné. Obchádzanie zákona v zmysle rozhodnutia III.US 314/2007"spočíva vo vylúčení právne záväzného pravidla správania sa zámerným použitím prostriedkov, ktoré samy osebe nie sú zákonom zakázané, v dôsledku čoho sa nastolený stav javí z hľadiska pozitívneho práva ako nenapadnuteľný. Konanie in fraudem legis predstavuje postup, keď sa niekto chová formálne podľa práva, ale tak, aby zámerne dosiahol výsledok právnou normou zakázaný alebo nepredvídaný a nežiaduci. K obchádzaniu zákona dôjde v prípade, keď právny úkon nie je v priamom rozpore so zákonom, ale svojimi účinkami a najmä svojím účelom zákon, jeho ciele a zmysel (ratio legis) obchádza". Podľa bodu 7 Dodatku č. 2 "pokiaľ poisťník uzavrel poistnú zmluvu po 21. máji 2007 a pokiaľ k právnemu režimu podľa XV. časti týchto VPP podpísal VPP a zároveň podpísal bodu 2. osobitných zmluvných dojednaní pristúpil, má právo XV. časť týchto VPP odmietnuť v lehote 30 dní od vydania dodatku č. 2 k VPP, teda od 15.12.2008. Toto určenie lehoty je zjavne v neprospech poistníka, a to z toho dôvodu, že žalovaný môže dodatok poistníkovi pokojne doručiť po lehote, v ktorej môže poisťník odmietnuť rozhodcovskú doložku. K tlačivu: Záznamu o požiadavkách a potrebách klienta žalobkyňa uviedla, že tento absolútne nesvedčí o tom, že bola osobitne poučená a upozornená na to, že sa podpisom poistnej zmluvy a Všeobecných poistných podmienok zaväzuje riešiť všetky spory výlučne cestou rozhodcovského súdu. Sám žalovaný uvádza, že žalobca bol "upozornený", o tom, že "v prípade vzniku sporov vyplývajúcich zo sprostredkovania poistenia je možné na ich mimosúdne vyrovnanie využiť inštitút rozhodcovského konania v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z.". Z uvedeného je zrejmé len to, že žalobcovi bola v prípade vzniku sporu vyplývajúceho zo sprostredkovania daná možnosť obrátiť sa na rozhodcovský súd a ani náznakom nenaznačuje a nesvedčí o poučení o rozhodcovskej doložke a jej prípadných dôsledkoch. Žiadny iný osobitný záznam o poučení a upozornení týkajúcom sa rozhodcovskej doložky v Zázname nie je. Vychádzajúc z obsahu

a charakteru tohto tlačiva: Záznam o požiadavkách a potrebách klienta, nie je tento možné brať ako relevantný dôkaz o dostatočnom, resp. odbornom poskytnutí informácii finančným agentom spotrebiteľovi aj vo vzťahu k podmienkam, ktoré priamo nesúvisia s dojednaným poistením. Výlučným a prioritným záujmom spotrebiteľa je uzatvoriť poistnú zmluvu a na túto skutočnosť teda zameriava svoju pozornosť. Z predformulovaného tlačiva Záznam o požiadavkách a potrebách klienta k poistnej zmluve vyplýva, že otázky smerujú výlučne k potrebným informáciám týkajúcim sa poistenia samého, a teda ani nie je možné predpokladať, že spotrebiteľ si vie aj pri primeranej opatrnosti a vnímavosti uvedomiť, že mu má byť poskytnutá odborným spôsobom aj takáto informácia (napr. o osobitných pohľadávkach, možnosti nepodpísať rozhodcovskú doložku, čo z rozhodcovskej doložky pre neho vyplýva) a aké dôsledky sú s touto informovanosťou spojené: "Klient svojím podpisom vyhlasuje, že jeho rozhodnutiu uzavrieť životné poistenie predchádzala dôkladná analýza jeho potrieb a požiadaviek súvisiacich s poistením a oboznámenie sa s ponúknutými produktmi". Aj z vyjadrenia žalovaného je zrejmé, že súčasťou obsahu VPP sú aj povinnosti spotrebiteľa odlišné od poistného vzťahu a s poistným nijako nesúvisiace (napr. o osobitnom províznom náklade) a medzi takéto podmienky určite patrí aj rozhodcovská doložka. Navyše zo strany finančného agenta nedošlo k poskytnutiu akýchkoľvek informácií mimo dojednaného poistného produktu žalovaného. V predtlačí uvedeného tlačiva Záznam o požiadavkách a potrebách klienta k PZ je uvedená otázka "Chcete ešte niečo k produktu, ktorý vám navrhol sprostredkovateľ poistenia, vysvetliť, doplniť, dojednať? Z toho je zrejmé, že informácie mimo poistného produktu poskytuje teda finančný agent len na požiadanie a spotrebiteľ dojednávajúci poistenie ani pri primeranej vnímavosti a opatrnosti nie je si v čase uzatvárania právneho vzťahu vedomý týchto podmienok a povinností, na ktoré by si mal a mohol pýtať vyjadrenie, čím je opätovne potvrdená nerovnováha a hrubý nepomer práv a povinností v neprospech spotrebiteľa. Predmetná rozhodcovská doložka bola už viackrát podrobená súdnej kontrole, ako sám žalovaný tvrdí, avšak touto súdnou kontrolou neprešla. (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 31. mája 2011 vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 20 CoE/24/2011, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 6 Cdo 1/2012). Rozhodcovský súd v zmysle časti XV., bodu 2 VPP mal byť podľa potreby vytvorený od prípadu k prípadu tromi fyzickými osobami, poverenými poisťovňou, teda žalovaným, pokiaľ poisťovňa nepoverí osobitnú právnickú osobu zriadením alebo výberom špecializovaného stáleho rozhodcovského súdu, resp. pokiaľ sama poisťovňa nezriadi stály rozhodcovský súd. Poisťovňa pritom má vydať štatút rozhodcovského súdu. Takéto dojednania vzbudzujú pochybnosti aj o objektívnosti rozhodcovského súdu vytvoreného žalovaným. Tieto pochybnosti potvrdzuje aj procesný postup rozhodcovského súdu, keď rozhodcovský súd rozhodol v skrátanom konaní (de facto vydal platobný rozkaz s odôvodnením), pričom však lehota na podanie odporu bola určená 5 dní (čo je iba 1/3 lehoty na podanie odporu podľa Občianskeho súdneho poriadku) a podmienkou na prihladenie na odpor je zaplatenie sumy 70 eur. Uvedené procesné pravidlá rozhodcovského súdu podstatným spôsobom znevýhodňujú žalobcu ako spotrebiteľa a ani pri primeranej vnímavosti a opatrnosti spotrebiteľa ten v čase podpisu VPP si tieto pre seba znevýhodňujúce podmienky ani nemohol nijakým spôsobom pred podpisom zmluvy a VPP preveriť a to ani s poukazom na tvrdenie žalovaného o poskytovaní odborných informácií od finančného agenta. Aj priznaná výška trov konania (276 eur) je mnohonásobne vyššia, ako by bola náhrada trov v súdnom konaní pri vydaní platobného rozkazu (cca 65 eur pri zastúpení advokátom, ak by si uplatnil náhradu za 2 úkony právnej pomoci a náhradu súdneho poplatku). Predbežným opatrením Okresného súdu Trenčín bolo žalovanému zakázané používať rozhodcovskú doložku (uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.1.2010 č. k. 19Co/352/2009-682, uznesenie Okresného súdu Trenčín zo dňa 2.11. 2009 č. k. 11C/91/2009-572). Uvedené závery o neprijateľnosti predmetnej rozhodcovskej doložky potvrdzujú taktiež ďalšie rozhodnutia súdov, v ktorých súdy odmietli udeliť poverenie na výkon exekúcie a zastavili exekúcie vedené, na základe rozhodcovských rozsudkov vydaných rozhodcovským súdom, na základe totožnej rozhodcovskej doložky.

Žalovaný ďalej v konaní uviedol, že z právnej úpravy vyplýva, že ak má poistný vzťah platne vzniknúť, poistník musí podpísať jednak poistnú zmluvu a jednak VPP. Všeobecné poistné podmienky (§ 788 ods. 3 O.z.) obsahujú rad ustanovení, ktoré sa na konkrétny poistný vzťah vzťahujú len vtedy, ak tak určuje poistná zmluva alebo iné zmluvné dojednania. Preto sa nazývajú "všeobecné". Obsahom konkrétneho poistného vzťahu je iba ten z produktov, ktorý si poistník zvolí v poistnej zmluve. Aj keď poistník podpísal súvislý text poistných podmienok, niektoré časti poistných podmienok sa na jeho poistný vzťah nevzťahujú a týmito časťami poistník nie je viazaný. Okruh ustanovení uvedených vo všeobecných poistných podmienkach, ktorými je poistník viazaný v konkrétnom poistnom vzťahu je individualizovaný poistnou zmluvou, osobitnými dojednaniami, resp. inými zmluvnými dojednaniami (EuroKapitálPlus). VPP upravujú množstvo ustanovení, ktoré sa stávajú obsahom poistného vzťahu

iba vtedy, ak tak uvádza a konkretizuje poisťná zmluva. Poisťná zmluva teda určuje, ktoré z radu všeobecných ustanovení obsiahnutých vo VPP sa stanú súčasťou konkrétneho poisťného vzťahu. Poisťník síce podpisuje celý súvislý text VPP, je však individuálne viazaný len tými ustanoveniami VPP, na ktoré poukazuje poisťná zmluva. Poisťník podpisuje súvislý text VPP včítane časti XV. poisťných podmienok. Ak by poisťník pripojil svoj vlastnoručný podpis "iba" pod súvislý text všeobecných poisťných podmienok, potom by časť XV., ak vytvára značnú nerovnováhu v neprospech poisťníka, bola neprijateľná a teda neplatná. Dôsledkom tejto skutkovej situácie je by bol stav, v ktorom by poisťník nebol časťou XV. o rozhodcovskom konaní viazaný a poisťný vzťah by vznikol bez takej platnej dohody o rozhodcovskom konaní a teda za takejto situácie by bola bez ďalšieho osobitného právneho úkonu časť XV neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorou by poisťník pre jej neplatnosť nebol viazaný. Podstatou ochrany spotrebiteľa je zabezpečiť, aby poisťník nebol nútený akceptovať aj tie časti zmluvného vzťahu, ktoré by, ak by neboli súčasťou poisťných podmienok ako celku, inak nepodpísal. Nesmie nastať situácia, keď poisťník nebude mať inú voľbu, ako zmluvný dokument buď ako celok prijať, alebo ho ako celok odmietnuť ("take it, or leave it") bez toho, aby mal možnosť časť zmluvného vzťahu svojimi právnymi úkonmi ovplyvniť (§ 53 ods. 1, 2 O.z.), teda individuálne dojednať. Skutková situácia v tomto konkrétnom prípade sa však od vyššie popísanej situácie, v ktorej by bol vznikol poisťný vzťah bez platnej rozhodcovskej doložky, odlišuje osobitným a samostatným podpisom poisťníka pod osobitnými zmluvnými dojednania, ktoré vytvárajú možnosť ovplyvniť dohodu o rozhodcovskom konaní. Bez ich podpisu nie je poisťník časťou XV. poisťných podmienok viazaný, čím dochádza, napriek tomu, že poisťník podpísal súvislý text poisťných podmienok včítane časti XV., k vypusteniu časti XV. poisťných podmienok v danom poisťnom vzťahu. Ak však poisťník pripojil ďalší svoj podpis pod osobitné zmluvné dojednania, ktorých obsahom je rozhodcovská doložka odkazujúca na časť XV. poisťných podmienok, ovplyvnil tým obsah poisťného vzťahu tak, že jeho súčasťou sa stala aj rozhodcovská doložka, ktorou je poisťník právne viazaný. Je tomu tak preto, že osobitne a individuálne (nad rámec podpisu pod súvislým textom poisťných podmienok) prejavil svoju vôľu byť viazaný rozhodcovskou doložkou. Text Osobitných zmluvných dojednaní je samostatne graficky, vizuálne aj právne oddelený, obsahuje len dva body, a teda je stručný, jasný a zrozumiteľný, bez toho aby mohol spotrebiteľa akokoľvek zavádzať, pričom na znak vôle a súhlasu s jeho obsahom je samostatne verifikovaný menom a priezviskom, miestom, dátumom, číslom občianskeho preukazu a osobitným podpisom navrhovateľa vzťahujúcim sa len k týmto dojednaniám. V občianskoprávných vzťahoch platí princíp zmluvnej voľnosti a rovnosti, pričom ochrana spotrebiteľa by mala slúžiť práve a len, na vyváženie potenciálnej nerovnosti bežného spotrebiteľa v porovnaní s dodávateľom, a v žiadnom prípade nie na vytvorenie nerovnováhy zo strany spotrebiteľa k dodávateľovi. Z tohto dôvodu, bola okrem už stanovených právnych limitov judikatúrou Súdneho dvora EÚ /predtým ES/ vytvorená koncepcia priemerne vnímavého a obozretného spotrebiteľa, ktorá tiež stanovuje medze ochrany spotrebiteľa v zmysle uvedenej smernice č. 93/13/EHS, a je jedným z prostriedkov na zabránenie poskytovania neprimeranej ochrany spotrebiteľovi, pretože ochranu nepožíva každý spotrebiteľ bez rozdielu, ale len ten spotrebiteľ ktorý je aspoň priemerne obozretný a vnímavý, pričom v prípade toho ktorého spotrebiteľa treba zohľadniť aj jeho osobné vlastnosti a skúsenosti, inak by mohlo ľahko dochádzať k zneužívaniu predpisov na ochranu spotrebiteľa, čo však nie je účelom právnej úpravy ochrany spotrebiteľa. Za daných okolností, vzhľadom na formu rozhodcovskej doložky a spôsob jej verifikácie nemožno mať pochybnosti o tom, že táto rozhodcovská doložka bola so spotrebiteľom individuálne dojednaná, a v prípade ak navrhovateľ tvrdí opak, tak vzhľadom na skutkové okolnosti sa v takom prípade nemôže jednáť o priemerne obozretného a vnímavého spotrebiteľa, pretože rozhodcovská doložka bola uvedená a dojednaná osobitne, pričom spotrebiteľ ju uzavrel po poučení finančným agentom vlastným a osobitným právnym úkonom bez vplyvu na zvyšok poisťného vzťahu v prípade neuzavretia rozhodcovskej doložky, a ani v dodatočnej lehote po uzavretí zmluvy jej dojednanie neodmietol. Ľahkovážne alebo ľahostajné konanie spotrebiteľa už nie je chránené, nedbanlivé konanie nemôže byť na ťarchu dodávateľa, ktorý nemôže nútiť spotrebiteľa aby vnímal poučenie, prípadne si dožiadal informácie od finančného agenta a náležite sa oboznámil s obsahom listín, ku ktorým právnym úkonom ako zmluvná strana pristupuje. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 M Cdo 14/2011 z 22.11.2012 uzavrelo, že oprávnenie klienta v lehote 30 dní ovplyvniť dohodu o rozhodcovskom konaní tým, že rozhodcovské konanie je možné po uzavretí zmluvy odmietnuť, má zrejme nezanedbateľný vplyv na prípadnú právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie a rozhodnutie sporu z právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. V danom konkrétnom prípade Dodatkom č. 2 ku všeobecným poisťným podmienkam poisťníka bola daná dodatočná možnosť po uzavretí poisťnej zmluvy ovplyvniť dohodu o rozhodcovskom konaní tak, že rozhodcovské konanie bolo možné odmietnuť. V okolnostiach prípadu teda mohol poisťník jeho viazanosť dohodou o rozhodcovskom konaní ovplyvniť hneď dvojnasobne :

(1) nepodpísaním osobitných zmluvných dojednaní a (2) dodatočným odmietnutím rozhodcovského konania po uzavretí poisťnej zmluvy v dodatočnej 30-dňovej lehote, aj keď predtým osobitné dojednania podpísal. Poisťná zmluva je výnimočnou spotrebiteľskou zmluvou, pretože v tomto type zmluvy sa v rámci jej právnej úpravy vyslovene predpokladá uzavretie dohody o rozhodcovskom konaní v rámci poisťného vzťahu (§ 828a ods. 3 OZ). Ide o jedinú typovú zmluvu v civilnom práve, kde súkromnoprávny kódex explicitne počíta s dohodou o rozhodcovskom konaní ako súčasťou zmluvného vzťahu. To vylučuje, aby bola rozhodcovská zmluva v poisťnom vzťahu a priori a ex lege neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 M Cdo 9/2012 z 16.1.2013 uzavrelo, že dodávateľ má povinnosť predložiť spotrebiteľovi návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy takým spôsobom, aby z neho bolo dostatočne zrejmé, že spotrebiteľovi (klientovi finančnej inštitúcie, konkrétne banky) sa poskytuje možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na riešenie sporov v rozhodcovskom konaní, spotrebiteľovi majú byť poskytnuté jasné a zreteľné informácie, čo znamená výlučné riešenie sporov v rozhodcovskom konaní, pričom takýto postup má dodávateľ preukázať predložením listín, pretože slobodná vôľa spotrebiteľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo konkrétna voľba znamená. Poisťovňa je povinná využívať na sprostredkovanie poistenia len osoby zapísané v zozname vedenom Národnou bankou Slovenska (§ 36 ods. 3 zák. č. 8/2008 Z. z. o poisťovníctve, zhodne predtým zák. č. 95/2002 Z. z.). Táto tretia osoba odlišná od poisťovne pri osobnom stretnutí pred uzavretím poistenia vyčerpávajúco informovala poisťníka o všetkých okolnostiach súvisiacich s poistením, pričom na zázname o požiadavkách a potrebách klienta poisťník uviedol, že nič ďalšie už nepožaduje vysvetliť a ani nič ďalšie "dojednať". Táto listina preukazuje, že poisťník mal pred vznikom poistenia dostatok informácií o voľbe rozhodcovského konania a dostatočne vytvorenú možnosť "dojednať" aj niečo "ďalšie", pričom túto možnosť poisťník v styku s odborníkom zapísaným v zozname Národnej banky Slovenska odlišným od poisťovne, neuplatnil. Z devätnásteho odôvodnenia Smernice 93/13/EHS vyplýva, že zámerom smernice je, aby zmluvné podmienky v poisťných zmluvách nepodliehali Smernici 93/13/EHS, ak spĺňajú tam vymedzené kritériá: a) či sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, b) ak ide o spotrebiteľskú zmluvu, či nejde o poisťnú zmluvu / pričom v tomto prípade na rozdiel od iných spotrebiteľských zmlúv to nemá len formálny význam, ale priamo materiálny význam pre správnu aplikáciu smernice/, c) či skúmaná podmienka v poisťnej zmluve spadá pod výnimku stanovenú smernicou, d) a ak áno, potom smernicu neaplikovať alebo e) ak podmienka výnimke podľa smernice nevyhovuje, či nejde o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku a f) ak nejde o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku, či je touto zmluvnou podmienkou spôsobená značná nerovnováha. Žalovaný predkladá odborný výklad Národnej banky Slovenska opierajúci sa o viaceré preklady devätnásteho odôvodnenia Smernice 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Podľa Smernice sú poisťné zmluvy (medzi ktoré patrí aj poisťná zmluva č. 4127700521 uzavretá medzi účastníkmi) spomedzi spotrebiteľských zmlúv výnimočne v tom, že niektoré zmluvné podmienky dohodnuté medzi poisťovňou a spotrebiteľom ovplyvňujú kalkuláciu poisťného plateného spotrebiteľom, pričom takéto ustanovenia sú potom spod predmetu Smernice vylúčené. Medzi takéto ustanovenia patrí aj dohoda o rozhodcovskom konaní a ustanovenia týkajúce sa provízie finančných agentov. V prípade poistenia v rámci ktorého bola dohodnutá rozhodcovská zmluva "efektívne rozhodnutie sporu v rozhodcovskom konaní vplyv na inkasné náklady súvisiace s poistením, a tým aj na výpočet poisťného. Z tohto v zmysle zámeru (cieľa) smernice 93/13/EHS podľa jej devätnásteho odôvodnenia vyplýva, že dohoda o rozhodcovskom konaní nemôže byť neprijateľnou podmienkou, ak je dohodnutá v poisťnej zmluve. Z vyjadrenia Národnej banky Slovenska tiež vyplýva, že do výpočtu poisťného sa okrem kalkulácie čistého poisťného premietajú aj kalkulácie ?, ?, ? ? nákladov poisťovacieho subjektu, pričom pod ? nákladmi sa rozumejú počiatkové, ziskavacie náklady, ktoré poisťovací subjekt vynakladá pre uzavretie poisťnej zmluvy a sú tvorené najmä províziou finančných agentov (sprostredkovateľov), atď. Osobitná pohľadávka, ktorá predstavuje osobitný provízny náklad v podobe úhrady odmeny za sprostredkovanie poisťnej zmluvy, v zmysle predloženého stanoviska NBS spadá do skupiny ? nákladov. Odmena vyplatená finančnému agentovi za sprostredkovanie poistenia je teda nákladom ovplyvňujúci výšku poisťného ako základnej ceny plnenia (poisťnej ochrany) poskytnutého odporcom ako dodávateľom navrhovateľovi. Zo zásady iura novit curia vyplýva, že všeobecné súdy sú povinné aplikovať normy práva Európskej únie ex offio, t. j. aj bez osobitného návrhu účastníkov konania (rozh. ESD v prípade Kraaijeveld C-72/95). Povinnosť zabezpečiť úplný účinok smernice prostredníctvom eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva v súlade s cieľom smernice vyplýva z rozhodnutí súdneho dvora napríklad v prípadoch Impact (C-268/06), Kofoed (C-321/05), Pfeiffer (C-397 a 403/01), Coote (C-185/97) a z radu ďalších rozhodnutí. Z čl. 288 ZFEÚ vyplýva, že rozhodnutie je záväzné v celom rozsahu. Poisťné zmluvy sa výrazným spôsobom odlišujú od iných typov spotrebiteľských zmlúv. Uzatvárajú sa spravidla na dlhšiu dobu, v prípade životného poistenia

aj na desiatky rokov a ich uzavretie nie je výsledkom náhleho rozhodnutia, potreby či dokonca núdze spotrebiteľa (ako je to napr. pri spotrebiteľských úveroch, kde je spotrebiteľ často v núdzi a teda je ochotný uzavrieť aj také zmluvy, ktoré sú preň zjavne nevýhodné), naopak, pri uzavretí poisťnej zmluvy má spotrebiteľ dostatok času si svoj krok premyslieť, nie je v núdzi a teda aj z tohto vyplýva dôvod, prečo aj samotná smernica 93/13/EHS stanovila určitú výnimku pre posudzovanie nekalých podmienok v poisťných zmluvách.

V petite podanej žaloby nie je presne uvedené, z ktorého právneho dôvodu žalobkyňa žiada rozsudok zrušiť, čo môže podľa názoru odporcu mať za následok vznik právnej neistoty. Žalobný petít musí dať jednoznačne odpoveď na otázku, ktorý orgán bude ďalej po zrušení rozhodcovského rozsudku konať vo veci samej. Podaná žaloba a jej petít je neurčitý a nezrozumiteľný, v dôsledku čoho, by aj prípadné rozhodnutie ktorým by sa žalobe vyhovel, bolo materiálne nevykonateľné. Žaloba neodstraňuje stav právnej neistoty, ale naopak ho vytvára, pričom účelom súdneho rozhodnutia je práve vytvorenie stavu právnej istoty a odstránenie neistoty vo vzťahoch medzi účastníkmi konania. Pokiaľ ide o údajnú neplatnosť rozhodcovskej doložky, tak ak by súd súd chcel prehlásiť rozhodcovskú doložku dojednanú aj v rámci spotrebiteľskej zmluvy ako takú za neplatnú v zmysle § 40 ods. 1 písm c) zák. 244/2002 Z.z. (ďalej aj ako "ZRK"), je nepochybné, že tak môže urobiť iba ak má dostatok skutkových a právnych záverov o tom, že uvedená rozhodcovská doložka nemá niektorú podstatnú náležitosť rozhodcovskej doložky vymedzenú v ust. § 3 ZRK a vo forme podľa § 4 ZRK. Najvyšší súd SR v svojom rozhodnutí sp. zn. Obdo V 73/2003 zo dňa 30.6.2004, kde judikoval, že takouto podstatnou náležitosťou je explicitne záväzok zmluvných strán podriaďiť sa pri riešení sporov zo zmluvy rozhodcovskému konaniu. Prípadné ustanovenia označené za neprijateľné podmienky nezakladajú automaticky neplatnosť zmluvy, ani jej časti, konkrétne samotnej rozhodcovskej doložky ako takej. Jedine ak ustanovenia neplatné z titulu ich neprijateľnosti spôsobia, že rozhodcovská doložka už nemá podstatnú náležitosť vyžadovanú podľa zák. 244/2002 (viď uznesenie NS SR sp.zn. Obdo V 73/2003), tak môže byť vyhlásená celá za neplatnú. Z rozhodnutia I. ÚS 255/2010 vyplýva pre všeobecné súdy príkaz pri výklade a aplikácii právnej normy zohľadniť všetky súvislosti, účel a cieľ (výsledok) právnej normy, a o to viac to platí pri smernici ako právnej norme. Pre posúdenie toho, ktorá podmienka v poisťnej zmluve hodnoteniu podľa kritérií Smernice 93/13/EHS nepodlieha, je potrebné ustáliť, "čo sa berie do úvahy pri výpočte poisťného plateného spotrebiteľom". Podľa § 35 ods. 1 zák. č. 8/2008 Z. z. o poisťovníctve je poisťovňa povinná určiť výšku poisťného na základe poisťno - matematických metód. Kontrola správneho stanovenia poisťného je pod dohľadom Národnej banky Slovenska. Otázky, ktoré vyvoláva poisťná matematika, sú otázkami odbornými (nie právnymi). Vedu poisťnej matematiky rozoberá teória a prax poisťnej matematiky. Žalovaný predkladá príkladom výňatok z vedeckej publikácie Prof. Tomáša Cipru "Pojistná matematika teorie a praxe". Uvedená publikácia tvorí základ pre výučbu poisťných matematikov na univerzitách a vysokých školách v Slovenskej republike aj v Českej republike. Výňatok príkladom rozoberá tzv. gama inkasné náklady kalkulované v každom životnom poistení v poisťnom, ktoré majú význam vo vzťahu k nasledujúcemu odstavcu argumentácie žalovaného. Uvedené koreluje s výkladom v liste NBS č. ODT-10324/2012 zo dňa 10.10.2012. Z neho je zrejmé, že na základe správneho prekladu Smernice 93/13/EHS (český resp. anglický, či nemecký preklad), nie je zámerom smernice posudzovať podľa uvedenej smernice podmienky obsiahnuté v poisťných zmluvách, pokiaľ tieto vchádzajú do kalkulácie poisťného, čo sa podľa vyjadrenia Národnej banky Slovenska v prípade využitia rozhodcovských konaní poisťovňami na základe rozhodcovských doložiek nepochybne aj deje. Rozhodcovská doložka v poisťnej zmluve teda v dôsledku priameho účinku smernice (z dôvodu jej nesprávnej implementácie do slovenského právneho poriadku a následne nesprávnej aplikácie Smernice na poisťné zmluvy) nepodlieha súdnemu prieskumu, lebo je to v rozpore so zámerom smernice. Takáto podmienka teda v dôsledku priameho účinku smernice (z dôvodu nesprávnej implementácie Smernice do slovenského právneho poriadku a následne nesprávnej aplikácie Smernice na poisťné zmluvy) by nemala podliehať posudzovaniu z hľadiska neprijateľných zmluvných podmienok, nakoľko je to v rozpore so zámerom a znením smernice. Odporca sa v súlade s rozhodnutím ESD vo veci Ratti C-148/78 ("bezprostredný účinok smernice slúži len k uplatňovaniu subjektívneho práva jednotlivca") dovoľáva priameho účinku Smernice 93/13/EHS z hľadiska aplikácie jej 19-teho odstavca (odôvodnenia) na poisťnú zmluvu, ktorá je predmetom tohto konania, a to pre neúplnú implementáciu Smernice do právneho poriadku SR. Odlišovanie poisťnej zmluvy od iných typov zmlúv má v zmysle 19. odôvodnenia smernice materiálny význam. V súvislosti s uvedeným 19-tým odôvodnením Smernice by z pohľadu dikcie tohto ustanovenia "...nie je zámerom smernice hodnotiť podmienky v poisťných zmluvách..." bol iný výklad umožňujúci neaplikovať uvedené ustanovenie neprípustným výkladom smernice "contra legem". Podľa práva Slovenskej republiky rozhodcovská doložka ani nemôže odobrať spotrebiteľovi právo brániť si svoje práva pred všeobecným súdom. To nie

je možné a ani k tomu nedošlo, veď dôkazom je existencia samotného tohto konania. Rozhodcovská doložka nevyžadovala od spotrebiteľa aby výlučne všetky spory riešil pred rozhodcovským súdom a žiadnym právnym prostriedkom nemohol brániť svoje práva aj pred všeobecným súdom, ak má pochybnosti o porušení jeho práv, resp. chce sa domáhať ich ochrany. Spotrebiteľ môže podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku a to aj z dôvodu, že v konaní pred rozhodcovským súdom došlo k porušeniu práv spotrebiteľa (§ 40 ods. 1 písm. j) a tomuto nemôže uzavretím rozhodcovskej doložky nijako zabrániť. Rovnako platí aj ustanovenie § 106 O.s.p. a teda zákon umožňuje podať žalobu na súd aj napriek uzavretej rozhodcovskej doložke. A žiadne zmluvné dojednanie žiadnym spôsobom spotrebiteľa nesankcionuje (napr. zmluvná pokuta, či akékoľvek zhoršenie jeho postavenia) v prípade ak by sa tento za účelom ochrany svojich práv obrátil na všeobecný štátny súd. Pokiaľ ide o ust. § 53 ods. 4 O.z. tak z gramatického výkladu tohto ustanovenia nepochybne vyplýva, že sa jedná len o demonštratívne vymedzenie vyvrátiateľnej právnej domnienky o tom, že tam uvedené ustanovenia sú neprijateľnými podmienkami, pretože tieto nemajú povahu nevyvrátiateľnej domnienky o ich neprijateľnosti (tzv. black list) a v každom jednotlivom prípade sa vyžaduje, aby boli tieto podmienky vždy skúmané aj z hľadiska toho, či naozaj spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedené konštatovanie o tom, že ide o vyvrátiateľnú právnu domnienku je plne v súlade s výkladom ESD k významu Zoznamu s názvom "Podmienky uvedené v čl. 3 ods. 3" v Prílohe k Smernici . - "ide o podmienky, ktoré môžu ale nemusia byť neprijateľné", ako ďalej judikuje ESD, "ztotožnenie podmienky v zmluve s podmienkou uvedenou v Zozname nemôže dávať spotrebiteľom väčšie práva, než môžu získať v dôsledku realizácie diskrečnej právomoci súdu postupom podľa článkov 3,4 a 7 Smernice" (ESD C-478/99 Komisia vs. Švédsko). Podmienka nemusí byť neprijateľná, ak nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, pričom však neprijateľnosť podmienky sa posudzuje vždy podľa okolností v čase uzavretia zmluvy (viď čl. 4 Smernice 93/13/EHS resp. ust. § 53 ods. 10 OZ). Je evidentné, že ak by zákonodarca chcel vytvoriť v § 53 ods. 4 tzv. "čiernu listinu" vždy neprijateľných podmienok, použil by formuláciu inú - napr. "je vždy neprijateľná" a pod. čím by postuloval nevyvrátiateľnú domnienku. Z uvedeného nepochybne eurokonformne vyplýva, že ani indikatívne určenie, že podmienka v zmluve je textovo obdobná podmienke uvedenej v § 53 ods. 4 OZ nezbavuje spotrebiteľa resp. najmä súd povinnosti postupom podľa § 53 ods. 10 (transpozícia čl. 4 Smernice), na základe vykonaného dokazovania, ustáliť také konkrétne skutkové a právne závery, ktoré by ho odôvodnili viedli ku právnomu záveru o neprijateľnosti podmienky v konkrétnych podmienkach danej zmluvy. Čl. 4 Smernice 93/13/EHS vyžaduje, aby súd pri hodnotení dojednania vzal do úvahy: a) povahu služby, ktorú žalovaný žalobcovi poskytol b) všetky špecifické okolnosti, ktoré sprevádzali uzatvorenie zmluvy, najmä samotný špecifický skutkový dej sprostredkovania poistenia, počas ktorého k uzavretiu poistnej zmluvy a rozhodcovskej doložky došlo, ktorý je treba právne posudzovať a subsumovať aj pod ustanovenia zák. č. 340/2005 Z.z. o sprostredkovaní poistenia, a to všetko s prihliadnutím na povinnosti uložené dodávateľovi zákonom o poisťovníctve (95/2000 Z. z., resp. 8/2008 Z.z. v znení platnom v dobe uzatvárania poistnej zmluvy), c) všetky ďalšie podmienky zmluvy vo vzájomných súvislostiach, najmä či na prvý pohľad jednostranná izolovaná podmienka vytrhnutá z kontextu nie je vyvážená inou výhodnou zmluvnou podmienkou (napr. v tej dobe platný právny poriadok, najmä zák. č. 244/2002 Z.z. vo vtedy platnom znení, zák. č. 340/2005 Z.z., zákon o poisťovníctve, nielen vtedy platné znenie OZ), d) a to všetko v dobe uzatvorenia zmluvy. Podľa pravidla vonkajšej vzájomnej súvislosti sa pri posudzovaní neprimeranosti podmienky majú vziať do úvahy aj okolnosti odlišné od tých, ktoré sú popísané v zmluvných dojednaniach. Vnútorou vzájomnou súvislosťou sa mieni zohľadnenie všetkých ďalších podmienok tej istej zmluvy, čo je nanajvýš dôležité z pohľadu komplexnosti. Skutočnosť, že zmluva obsahuje napr. jedno potenciálne (napr. za určitej situácie) nevýhodné ustanovenie ešte neznamená, že musí byť automaticky označené za neprimerané. Každé ustanovenie zmluvy je treba vnímať v súvislosti s ostatnými zmluvnými podmienkami. Ak je aj nevýhodné dojednanie vyvážené inými, pre spotrebiteľa reálne výhodnými dojednaniami, nie je opodstatnené prehlásiť nevýhodné ustanovenie za neplatné. V dôsledku využitia dohody o rozhodcovskom konaní obsiahnutej v poistnej zmluve žalobcu došlo k zníženiu predpokladaných tzv. gama nákladov zahrnutých do ceny poistenia pre spotrebiteľa (poisťníka) a teda k získaniu materiálnej výhody pre spotrebiteľa ako zrkadlový odraz tejto okolnosti. Vymáhanie dlžného poistného resp. iných pohľadávok z poistenia (ako napr. táto, ktorej cieľom bolo znížiť tzv. alfa obstarávacie náklady na poistenie, tiež zahrnuté do ceny poistenia pre spotrebiteľa vo vonkajšej vzájomnej súvislosti podmienky v zmluve) je veľmi logickou, zákonnou (podľa § 37 ods. 1 písm. a/ zák. č. 8/2008 Z. z. o poisťovníctve je poisťovňa povinná vykonávať svoju činnosť spôsobom, ktorý zohľadňuje a eliminuje riziká vyplývajúce z jej činnosti, podľa § 37 ods. 2 písm. a) je poisťovňa povinná predchádzať riziku vlastných finančných strát, pričom nevymáhanie pohľadávok znamená zjavnú finančnú stratu) a ekonomicky obhájiteľnou obchodnou

politikou, ktorá má aj morálny rozmer, pretože efektívne nakladanie s pohľadávkami je činnosťou, z ktorej majú výhody klienti poctivo dodržiavajúci zmluvné záväzky. Poistné podmienky, ktoré sú súčasťou poistnej zmluvy ako aj prípadné osobitné dojednania sú špecifický a komplexný dokument, z ktorého si nemožno vyberať len priamo výhodnú podmienku bez nadväznosti na ostatné podmienky ktoré tvoria jeden celok, a inej - najmä v prípade a čase (časový faktor) ak už dôjde k porušeniu zmluvy - menej výhodnej podmienky, sa potom dožadovať jej neuplatnenia, resp. neprímeranosti. Za ustanovenie, ktoré by "nútilo spotrebiteľa riešiť" spory s dodávateľom výlučne v rozhodcovskom konaní" by bolo možné označiť iba také ustanovenia v dojednanej rozhodcovskej doložke, ktoré by úplne obmedzovali právo spotrebiteľa konať pri riešení sporu následne na všeobecnom súde resp. ktoré by napr. obmedzovali jeho právo podať návrh na riešenie sporu zo zmluvy na všeobecnom súde v zmysle § 106 O.s.p. napr. pod nejakou sankciou. Uvedené je plne v súlade aj s dikciou ustanovenia písm. q) V Anexe bod 1 Smernice 93/13/EHS ("obmedzovať spotrebiteľovi prístup k súdu...): "q) neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou, na ktorú sa nevzťahujú ustanovenia právnych predpisov, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, malo spočívať na inej zmluvnej strane." Pod výlučným riešením v rozhodcovskom konaní však nie je možné rozumieť stav, ktorý umožňuje spotrebiteľovi dosiahnuť nápravu prípadného nesprávneho rozhodcovského rozsudku procesnými prostriedkami uvedenými v zákone č. 244/2002 Z. z.. Žiaden právny predpis neurčuje a neurčoval, že rozhodcovská doložka uzavretá medzi spotrebiteľom a dodávateľom je a priori vždy neprijateľnou zmluvnou podmienkou (viď nálež ÚS ČR II. ÚS 3057/10 z 5.10.2011). Samotná transpozícia smernice 93/13/EHS do O.z. bola zaťažená hrubou prekladovou chybou pri preklade tejto smernice do slovenského jazyka. Slovenský právny poriadok nešpecifikuje a ani judikatúra nám zatiaľ neumožňuje pochopiť a prípadne interpretovať, čo sú to spory neupravené právnymi ustanoveniami a zrejme ide o úplne nezmyselný preklad navyše v rozpore s pôvodným znením. Nie je ani možná aplikácia prílohy čl. I bodu q) Smernice 93/13/EHS v tom zmysle, že samotné dojednanie rozhodcovskej doložky je neprijateľnou podmienkou v spotrebiteľských vzťahoch. Aj v súlade s judikáciou ESD napr. v prípade Stauder 29/69 "Všetky jazykové verzie právneho aktu EÚ sú rovnocenné, ale pri ich aplikácii na konkrétny prípad sa použije ten preklad, ktorý najlepšie vystihuje účel právneho aktu". Slovenské znenie totiž nesprávnym prekladom Smernice a nadväzujúc na to jej nesprávnou implementáciou medzi tzv. neprijateľné podmienky (s čím súvisí následný nesprávny výklad tejto normy v rozpore s pôvodným znením a teda aj účelom Smernice) takmer vylúčilo použitie rozhodcovského konania v spotrebiteľských zmluvách, a to napriek tomu, že rozhodcovské konanie je v slovenskom právnom poriadku jednoznačne upravené právnym predpisom, ktorým je zákon 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, pričom aj Občiansky súdny poriadok s rozhodcovským konaním výslovne počítá, a tak ako je aj ďalej uvedené, rozhodcovské konanie v spotrebiteľských vzťahoch nie je len dovoleným ale aj želaným stavom. Oo skutočnej dlhodobej tendencii, ktorou sa uberajú úvahy EÚ hovorí okrem rozhodnutí ESD pripravovaná smernica o ADR (alternatíve dispute resolution for consumer disputes) - mimosúdne formy riešenia spotrebiteľských sporov, ktorá má vytvoriť prostredie pre dominanciu tejto formy riešenia spotrebiteľských sporov v rámci členských štátov únie, pričom jednoznačne počítá s pokračovaním existujúcich verejných ale i súkromných inštitútov doteraz na to zriadených. Rovnako súčasnému nesprávnemu "rozšírenému presvedčeniu" o generálnej neprijateľnosti rozhodcovskej doložky v spotrebiteľských zmluvách odporuje doposiaľ nezrušené ust. § 93a zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách. Aj rozhodnutia Ústavného súdu ČR v obdobnej veci potvrdzujú názor, že rozhodcovské konanie je legitímnym prostriedkom riešenia sporov, a to aj spotrebiteľských (I. ÚS 3227/07 z 8.3.2011). V slovenskom právnom poriadku absentuje právna norma pozitívne vymedzujúca obsah pojmu "individuálne dojednanie podmienky", naproti tomu existuje pomerne bohatá a nesmierne divergentná judikatúra o tom, čo nie je "individuálne dojednaná podmienka", svedčiacia o tom, že tento pojem je doteraz nevyjasnený. Rozhodnutie ESD C-01/06 ktorý v bode 68 uvádza "...Pri výkladeje v práve spoločenstva potrebné vychádzať zo všeobecných právnych zásad. Ustanovenia o všeobecných právnych zásadách k výkladu ... možno vyvodiť z ... diela Principles of European Contract Law. Pritom ide o dielo, ktoré predstavuje spoločný základ pre zmluvné právo členských štátov", nadobudol právne relevantný význam. Súdny dvor EÚ (predtým ESD) teda označil PECL za právny základ pre zmluvné právo členských štátov Európskej únie a teda aj Slovenskej republiky ako člena EÚ. PECL teda majú relevantný aplikačný význam aj v Slovenskej republike. Podľa nich: "Podmienka je "individuálne dojednaná" ak bola výslovným predmetom rokovaní medzi stranami. Tieto rokovania môžu viesť ku zmene alebo vypusteniu podmienky navrhutej druhou stranou. Môžu viesť aj k tomu, že podmienka zostane nezmenená." (PECL, IURA edition, Bratislava 2009, s.122). V súvislosti s

informačným pohovorom s klientom ešte pred vlastným rozhodnutím žalobkyne, či vôbec a keď áno, tak kedy uzavrie so sprostredkovateľom poistenia poisťnú zmluvu, žalobkyňa musela sprostredkovateľovi zodpovedať aj na 3 pre túto vec významné otázky, a to: 1. či žalobca potrebuje ešte nejaké vysvetlenie, doplnenie informácie, na ktoré žalobca povedal jednoznačne nie, 2. či žalobca chce v rámci poistenia ešte niečo dojednať, zmeniť, doplniť na, čo žalobca odpovedal jednoznačne nie, 3. či žalobca chce a keď áno, tak kedy, uzavrieť poisťnú sumu s obsahom zaznamenaným v doloženom Zázname. V rámci tohto Záznamu jej bolo v písomnej forme v súlade so zák. č. 340/2005 dané aj poučenie v písomnej forme o možnostiach riešenia sporov mimosúdne - v rozhodcovskom konaní. Podľa § 35 ods. 3 OZ sa má chrániť dobromyseľnosť toho, komu je úkon určený. Žalovaný nemal najmenší dôvod pochybovať o skutočnostiach, ktoré sú v poisťnej zmluve, Osobitných zmluvných dojednaniach a Zázname o požiadavkách a potrebách klienta obsiahnuté. Ak navrhovateľ popiera tieto písomné listiny je nutné, aby na preukázanie jeho prípadných tvrdení predložil dôkazy, ktoré by vyvrátili správnosť a pravdivosť týchto písomných dokumentov, ktoré sám navrhovateľ podpísal so sprostredkovateľom poistenia. Podľa ust. § 40 ods. 3 OZ ("písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou") a v prípade ak je vôbec potrebné skúmať jeho obsah, tak potom je nevyhnutné skúmať tento právny úkon v súlade s ustanovením § 35 ods. 2 OZ. Žalovaný poukázal aj na právny názor sudcu ústavného súdu Slovenskej republiky Milana L'alíka, prezentovaný v odlišnom stanovisku k nálezu sp. zn. I. ÚS 38/2013. Právny význam má nielen to, že sa niekto na listine podpíše ale aj to, kde na listine je podpis umiestnený. Podpisom sa právny úkon završuje (podpisom sa listina o právnom úkone priestorovo uzatvára). Preto i podpis v zásade kryje len text listiny, ktorý sa nachádza nad podpisom. Všetko, čo nasleduje za podpisom alebo čo sa na listinu dodatočne dopíše a súčasne nepodpíše, nepredstavuje podľa názoru právnej vedy relevantný prejav vôle konajúceho." (Fekete, I.: Podpis na súkromných listinách. Justičná revue, 60, 2008, č. 2, s.201-215). Žalovaný vyžadoval od sprostredkovateľa poistenia bezpodmienečne 4 podpisy na dokumentácii ku poisťnej zmluve, a to: 1 podpis konštitutívny za účelom uzavretia poisťnej zmluvy a 3 deklaratórne podpisy (1 na zdravotnom dotazníku osvedčujúci údaje o zdravotnom stave, ktoré poskytol navrhovateľ pre účely poistenia, 1 pod VPP ako dôkaz o ich prevzatí pri podpise zmluvy, 1 podpis na Zázname ako osvedčenie zákonnej povinnosti podľa zák. č. 350/2004 Z.z. a toho, že údaje, ktoré sú tam uvedené sú pravdivé). Následne po uzavretí poisťnej zmluvy nastala kauzálna fáza uzavretia Osobitných zmluvných dojednaní, ktorých obsahom bola rozhodcovská doložka. Osobitné zmluvné dojednania boli graficky umiestnené na konci listiny, pod deklaratórnym podpisom žalobcu potvrdzujúcim prevzatie VPP. Odstavec je navyše odlišný ešte aj veľkým písmom dvojnásobnej veľkosti typ Bold, tzn. tučné písmo, pričom však sám názov "Osobitné zmluvné dojednanie" gramaticky i logicky nepochybne vyjadruje, že sa nejedná o súčasť VPP, ale o osobitný celok. Podpis poisťníka je priamo pod textom rozhodcovskej doložky. Rokovací poriadok rozhodcovského súdu nie je zmluvnou podmienkou. Žalobkyňa bola v rozhodcovskom konaní úplne pasívna a nevyužila žiadne zo svojich procesných práv garantovaných jednak rokovacím poriadkom rozhodcovského súdu ako aj inými všeobecne záväznými právnymi predpismi. Žalobkyňa sa svoju vlastnú pasivitu snaží prekryť údajným porušením práv, pričom prehliada fakt, že nikto jej nebránil využiť jej procesné práva a ani jej túto možnosť neuprel. Jej pasivita nemôže byť na ťarchu žalovaného.

Žalovaný tiež poukázal na dôležitú právnu skutočnosť - zmenu právnej úpravy, v dôsledku ktorej predmetný rozhodcovský rozsudok, o zrušení ktorého súd koná, prestal účastníkov rozhodcovského i súdneho konania zaväzovať. V priebehu tohto súdneho konania došlo k zmene právnej úpravy, vykonanej zákonom č. 335/2014 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2015 ktorým sa okrem iného mení a dopĺňa (čl. V bod 49.) aj zákon č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok. V zmysle aktuálne platného znenia exekučného poriadku podľa ust. § 243d ods. 1, exekučné konanie na podklade predmetného rozhodcovského rozhodnutia bolo možné začať len do 31.3.2015, nakoľko na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať. Žalovaný na základe predmetného rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu Košice sp. zn. 2C/887/2012 zo dňa 19.01.2012 exekučné konanie voči žalobkyňi neinicioval a návrh na začatie exekúcie nepodal a tak predmetný rozhodcovský rozsudok žalobkyňu a žalovaného nezaväzuje. To, že výkon predmetného rozhodcovského rozhodnutia neprebíha, preukazuje aj to, že príslušný exekučný súd nevedie vykonávacie konanie, na základe tohto rozsudku proti žalobkyňi (povinnej). Nie je sporné, že ust. § 243d ods. 1 EP sa vzťahuje aj na rozhodcovský rozsudok, ktorého zrušenia sa domáha žalobkyňa v tomto konaní, nakoľko sú splnené všetky zákonné podmienky uvedené v § 243d ods. 1 EP. Podstatné je to, čo *expressis verbis* stanovuje zákon a to: "rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať". V prejednávanom prípade predmet konania odpadol a pre rozhodnutie súdu je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozhodnutia. Rozhodcovský rozsudok navrhovateľa a odporcu

nezaväzuje, teda z neho pre účastníkov nevyplývajú žiadne práva ani povinnosti, navyše zákon už napriek strate záväznosti naviac *expressis verbis* stanovil aj to, že na základe takéhoto rozsudku nie je možné viesť exekučné konanie. Podľa teórie práva je záväznosť rozhodnutia jeho vlastnosťou, ktorá znamená, že došlo k rozhodnutiu vo veci, ktorým sú účastníci viazaní, pričom sa môžu domáhať aj výkonu rozhodnutia. Ak rozhodnutie túto vlastnosť nemá alebo ju stratí, nemá žiadne účinky a nie je ani potrebné rozhodovať o jeho zrušení - dokonca to podľa názoru žalovaného ani nie je možné. Nie je potrebné, nie je účelné a hlavne nie je ani možné "zrušovať" rozhodnutia ktoré sú nezáväzné. Nezáväzné rozhodnutie je *de iure* už zrušené. Nie je rozdiel medzi nezáväzným rozhodnutím a zrušeným rozhodnutím, obidve rozhodnutia boli vydané, existujú ale ani jedno nikoho nezaväzuje.

Zákon o rozhodcovskom konaní explicitne nestanovuje, aké rozhodcovské rozsudky môžu byť predmetom konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ale tu je ponechaný priestor aj na zdravý a logický, či systematický výklad. Podľa § 159 ods. 2 O.s.p. "Výrok právoplatného rozsudku je záväzný..." a teda a *contrario* keď zákon špeciálnou normou (§ 243d EP) stanovuje, že výrok rozhodnutia už nezaväzuje tak to znamená, že dané rozhodnutie už nie je právoplatné. Rovnako je záväznosť resp. povinnosť (správať sa vo výroku stanoveným spôsobom) uvedená aj v § 159a a § 160 O.s.p.. Právoplatnosť rozhodnutia bez esenciálneho pojmového znaku - záväznosti, nemôže existovať. Je pravdou, že zákon explicitne nestanovuje ako podmienku na konanie o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku to, že je záväzný, ale je zrejmé, že takúto vlastnosť predpokladá. Zákonodarca pri úprave inštitútu žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku nikdy nepredpokladal a ani nepočítal s podávaním žalôb resp. s konaniami, v ktorých pôjde o zrušovanie rozhodcovských rozhodnutí, ktoré už nikoho nezaväzujú. Je to zrejme jednak z ust. § 35, § 40 aj § 41 ZRK v ich vzájomnej súvislosti a systematického výkladu, ale aj použitím argumentu a *contrario*. Napr. ak si niekto rozhodcovský rozsudok napíše a vytlačí doma a zašle ho druhej strane, určite takýto rozhodcovský rozsudok súd nebude zrušovať v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku preto, lebo takýto vytlačený papier sa od rozhodcovského rozsudku vydaného v konaní pred rozhodcovským súdom alebo rozhodcom podľa zákona v riadnom konaní líši z právneho hľadiska v tom, že mu zákon nepriznáva vlastnosť - záväznosť. Rovnako nebude súd zrušovať v riadnom konaní vydaný rozhodcovský rozsudok, ktorý bol v dôsledku námietky, odporu či iného inštitútu upraveného v rozhodcovskom poriadku rozhodcovským súdom zrušený aj keď stále existuje, bol doručený (teda sú splnené podmienky v § 40 a 41 ZRK), avšak v dôsledku zrušenia iným orgánom - stratil svoju vlastnosť - záväznosť. Je to práve záväznosť rozhodnutia, ako vlastnosť rozhodnutia, ktorá ho robí spôsobilým na to, aby súd rozhodoval o jeho zrušení. Záväznosť nie je len právoplatnosť a vykonateľnosť, záväznosť je predpokladom právoplatnosti a vykonateľnosti. Ak rozhodnutie - rozhodcovský rozsudok - zo zákona *expressis verbis* stratí svoju záväznosť, už nie je možné ho zrušiť v konaní pred súdom. V opačnom prípade by súdy mali konať a zrušovať aj rozhodcovské rozsudky už raz zrušené, či vydané kýmkoľvek doma "na kolene", čo je ale jednoznačne v rozpore s právnou úpravou aj cieľom zákonodarcu resp. požiadavkou na efektívny výkon súdnej moci. Zamietnutie žaloby za daného stavu je plne v súlade aj so zásadou efektívneho pôsobenia súdnej moci a zároveň aj naplnením zásady hospodárnosti súdneho konania. Súdne konanie je tzv. posledným prostriedkom ochrany a teda je možné iba pokiaľ postavenie medzi účastníkmi nebolo možné vyriešiť inak alebo ich postavenie už nebolo inak vyriešené. Konanie pred súdnymi orgánmi musí byť účinné (spôsobilé usporiadať právne vzťahy medzi účastníkmi, čo však už usporiadal zákon), inak je v rozpore so zásadou efektívneho pôsobenia súdnej moci a zásadou hospodárnosti. Napr. súd už nemôže rozhodnúť o vypratání bytu, ktorý už bol vypratáný, lebo tento stav už nastal, a pokiaľ žalobca takú žalobu nezoberie späť, tak súd ju ako nedôvodnú zamietne. Rovnako nie je možné ani zrušiť (strata záväznosti) rozhodcovský rozsudok, ktorý nezaväzuje. V danom prípade je predmetom konania iba to, či súd RR zruší (nebude ďalej účastníkov zaväzovať) alebo ho nezruší (ostane záväzný). Avšak predmetný rozhodcovský rozsudok na základe špeciálneho ustanovenia zákona záväznosť bez ohľadu na toto súdne konanie už stratil. Aj v prípade ak by navrhovateľ nepodal žalobu o zrušenie RR, tak pokiaľ nebol podaný návrh na začatie exekúcie v stanovenej dobe, RR už účastníkov nezvratne nezaväzuje. K takejto záväznej úprave bez ohľadu na vôľu účastníkov došlo a táto je platná a záväzná. Je celkom irelevantné do ktorého predpisu zákonodarca uvedené ustanovenie zakomponoval, pretože predmetné ustanovenie je platné a účinné. Priamo zákon stanovuje, že každý rozhodcovský rozsudok spĺňajúci podmienky stanovené v § 243d Exekučného poriadku účastníkov nezaväzuje a preto zákon aj *de iure* spôsobuje, že tieto rozhodcovské rozhodnutia sú v podstate zrušené a nastoľuje stav, akoby neboli vydané. Podstatný rozdiel pri strate záväznosti rozhodnutia je napr. aj ten, že aj v prípade rozsudku všeobecného súdu, pokiaľ účastník zaviazaný na plnenie neplnil a druhý účastník sa plnenia núteným výkonom rozhodnutia nedomáhal v lehote 10 rokov, tak dané rozhodnutie všeobecného súdu naďalej oboch účastníkov

zaväzuje, povinnosť ostáva, avšak úspešný účastník stráca možnosť núteného výkonu rozhodnutia. Ibaže v prejednávanej príhode predmetné rozhodnutie nestratilo iba možnosť núteného výkonu (strata vykonateľnosti) ale účastníkov vôbec nezaväzuje. Použitím logického ako aj systematického výkladu je možné dospieť iba k záveru, že zákon neumožňuje konať o zrušení a zrušiť rozhodcovské rozhodnutie (alebo aj akékoľvek iné), ktoré nikoho nezaväzuje. Ved' aký zmysel a účel by takýto postup vôbec mal? Predmetný RR už nemá účinky ako právoplatné rozhodnutie všeobecného súdu (§ 35 ZRK), pretože účastníkov konania už nezaväzuje - to hovorí *expressis verbis* zákon. Nadobudnutie záväznosti je základným a podstatným znakom každého rozhodnutia súdneho, mimosúdneho alebo správneho orgánu, pričom predmetné rozhodcovské rozhodnutie ani žiadnym inštančným postupom záväznosť nadobudnúť nemôže - zákon rozhodcovskému rozhodnutiu túto vlastnosť odňal. Tu je vhodné uviesť, že proces núteného výkonu rozhodnutia je až následným a iba eventúálnym štádiom už predtým záväzného rozhodnutia. Predmetný rozhodcovský rozsudok už vydaný bol, teda existuje a rovnako by existoval aj v prípade jeho zrušenia, avšak žalobkyňa by nezaväzovala a žalovaný by sa na základe neho nemohol núteným výkonom domáhať splnenia uloženej povinnosti a to počnúc 1.4.2015 a to celkom bez ohľadu na to, ako by súd v merite veci rozhodol. Dôsledkom je, že obaja účastníci bez vlastného pričinenia sú objektívne bez akéhokoľvek právneho záujmu na výsledku konania. Rovnako možno skonštatovať aj zánik vecnej legitímácie účastníkov konania, nakoľko cieľom konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku je jeho zrušenie a teda najmä zánik povinnosti upravenej vo výroku rozhodcovského rozsudku, pričom účastníci v dôsledku zmeny zákona tým, že rozhodcovský rozsudok sa stal nezáväzným, už nie sú nositeľmi pôvodne priznanej povinnosti resp. práva (toho, o čom rozhodoval rozhodcovský súd), aj preto súd musí za tohto stavu žalobu zamietnuť. Žalobkyňou sledovaný cieľ - nebyť viazaný rozhodcovským rozhodnutím - už nastal v dôsledku uvedenej zmeny právnej úpravy. Predmetný rozhodcovský rozsudok stratil svoje základné atribúty a to záväznosť (právoplatnosť) a v dôsledku toho i vykonateľnosť, zanikol predmet konania (záväzné rozhodnutie) ako aj akýkoľvek záujem na tomto konaní. K prechodnému procesnému ustanoveniu akým je § 372w O.s.p. žalovaný uviedol, že ide len o úpravu zásady *perpetuatio fori*, a táto stanovuje len to, že už začaté konania pred súdom dokončia súdy príslušné podľa doterajších predpisov. Avšak tieto procesné ustanovenia nestanovujú, ako majú súdy konanie dokončiť, navyše nie každý rozhodcovský rozsudok spĺňa zákonné predpoklady v § 243d ods. 1 EP a teda, že nebol podaný návrh na vykonanie exekúcie, resp. že predmetom pred rozhodcovským konaním bol spotrebitelský spor.

Žalobkyňa k obrane žalovaného počas konania uviedla: súd rozhodujúci v tomto konaní nemá vedomosť tom, či bol alebo nebol podaný návrh na vykonanie exekúcie, adresovaný niektorému (ktorémukoľvek) z exekútorov tak, ako to predpokladá ustanovenie § 243d ods. 1 Exekučného poriadku, nakoľko exekučné konanie nezačína doručením žiadosti exekútora o vydanie poverenia súdu, ale už doručením návrhu na vykonanie exekúcie exekútorovi - na exekútorový úrad zo strany oprávneného. Aj v prípade, ak by exekútor nedodrжал lehotu podľa § 44 Exekučného poriadku a požiadal o poverenie s omeškaním, nemalo by to na začatie exekúcie žiadny vplyv - exekúcia by sa stále považovala za začatú dňom doručenia návrhu na jej výkon exekútorovi a mohla by sa tak riadne vykonať. V dôsledku uvedeného žalobkyňa nikdy nebude mať právnu istotu či do 31.3.2015 nebol u niektorého exekútora podaný návrh na výkon predmetného RR. Napriek tomu, že rozhodcovský rozsudok o zrušení, ktorého sa koná, novelizáciou exekučného poriadku stratil záväznosť, nedošlo k jeho zrušeniu takým spôsobom a s takými následkami ako to upravuje a predpokladá zákon č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len "ZoRK") a zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len "OSP"), a teda v žiadnom prípade nemožno hovoriť o strate právneho záujmu na rozhodnutí vo veci, a to nie len na strane žalobcu, ale rovnako na strane žalovaného. Podľa § 43 ods. 1 ZoRK totiž platí, že "ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodov neplatnosti rozhodcovskej zmluvy alebo nemožnosti riešiť predmet sporu v rozhodcovskom konaní, pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe". V prípade zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky tak, ako je tomu v prejednávanej príhode, musí zo zákona všeobecný súd pokračovať v konaní v rozsahu žaloby podanej na rozhodcovský súd. Rozhodnutie o zrušení rozhodcovského rozsudku teda nie je konečným rozhodnutím súdu a taktiež nezáväznosť rozhodcovského rozsudku nie je jediný cieľ žalobcu v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku. Základným cieľom celého procesu, ktorý je iniciovaný podaním žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku je zjednodušene povedané rozhodnutie o tom, či žalovaný má voči žalobkyňi pohľadávku, alebo nie. Túto otázku ust. § 243d EP nijako nevyriešilo a ani neodstránilo neistotu v právnom vzťahu medzi žalovaným a žalobcom. Obdobné závery boli prezentované v Bulletinu Slovenskej advokácie č. 5/2015. V uvedenej súvislosti je nevyhnutné poukázať taktiež na to, že aktuálna nezáväznosť predmetného rozhodcovského rozsudku nie je len následkom novelizácie EP, ale je

následkom toho, že sa žalobca ako spotrebiteľ bránil nútenému vykonaniu nulitného rozhodnutia na všeobecnom súde podaním žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. V otázke právneho záujmu je teda nevyhnutné vyvodiť záver o tom, že právny záujem na prejednaní a rozhodnutí predmetnej veci je daný naďalej, a to tak na strane žalobcu, ako i na strane žalovaného. Na strane žalobcu je daný tým, že žalobca má záujem na tom, aby : 1. všeobecný súd vyriešil spornú otázku o tom, či je žalovanému zaviazaný na nejaké plnenie, alebo nie, 2. si žalovaný znova neuplatnil svoj "nárok" na rozhodcovskom súde, keďže bez konečného rozhodnutia by bola rozhodcovská doložka naďalej platnou. V prípade meritórneho rozhodnutia predmetnej veci nebude môcť žalovaný opätovne uplatniť svoje "práva" na rozhodcovskom súde, na základe neplatnej a neprijateľnej rozhodcovskej doložky, o ktorej neplatnosti je súd povinný rozhodnúť v tomto konaní. Uvedené vychádza z toho, že v tomto konaní je súd povinný ex offo skúmať neprijateľnú zmluvnú podmienku - v tomto prípade rozhodcovskú doložku, 3. súd rozhodol o tom, či si svoje právo a chránil dôvodne a v takom prípade mu aj priznal náhradu nákladov spojených s uplatňovaním svojich práv a právom chránených záujmov. Ako už bolo uvedené, právny záujem je v prejednávanej veci daný aj na strane žalovaného, ktorý by sa prioritne mal domáhať pokračovania konania, keďže práve on tvrdí, že má pohľadávku voči žalobcovi, ktorú si uplatnil na rozhodcovskom súde, pričom stále trvá na tom, že rozhodcovská doložka bola platným dojednaním a nárok uplatnený na rozhodcovskom súde je oprávnený. Zamietnutím návrhu žalobcu by totiž žalovaný stratil možnosť domôcť sa splnenia svojej "pohľadávky", keďže túto by si už bez značného rizika vznesenia námietky premlčania, nemohol uplatniť znova ani na všeobecnom súde. Naopak, ak by táto pohľadávka bola oprávnená, bola by žalovanému v konaní nasledujúcom po zrušení rozhodcovského rozsudku priznaná. Z uvedenej situácie je však zrejmé, že zo strany žalovaného ide od počiatku (t.j. od uplatnenia imaginárnej pohľadávky na rozhodcovskom súde bez právomoci) len o špekulatívny postup, ktorým žalovaný sleduje získanie finančného prospechu na úkor svojich klientov, a to všetko využívajúc svoje silnejšie postavenie a spoliehajúc sa na to, že spotrebiteľ ostane nečinný a nebude sa brániť. Podľa nálezu Ústavného súdu SR z 23. mája 2013, č. k. IV. ÚS 71/2013-36 totiž platí, že "k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona". Prijatie zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len "ZoSRK"), z ktorého vzišla aj novela EP, malo v prvom rade za cieľ predísť takému postupu dodávateľom, ako bol uplatnený v prejednávanej veci, a teda postupu pri ktorom dodávateľ získava vykonateľný exekučný titul na neexistujúcu pohľadávku prostredníctvom ním vybraného, alebo dokonca vlastného rozhodcovského súdu a mimo kontroly štátu a princípu ochrany spotrebiteľa. Ustanovenie § 243d ods. 1 EP malo za cieľ, aby rozhodcovské rozsudky, ktoré neboli "dané na výkon" nezaťažovali exekučné súdy a prestali účastníkov konania zaväzovať. Rovnako ako v prípade naďalej na staré veci použiteľné § 45 ZoRK - teda účinkom zákonného ustanovenia je prelomenie materiálnej právoplatnosti, ale nie zrušenie rozhodcovského rozsudku. Prelomenie materiálnej (nie formálnej) právoplatnosti rozhodcovského rozsudku má za následok, že je možné vo veci nanovo konať a rozhodnúť - jediná zmena je fórum, keďže po novom môžu vo veciach rozhodovať iba licencované súdy - teda, aby nešlo o zrušenie RR z dôvodov, pre ktoré v konaní pokračuje súd. Pokiaľ ide o účinky RR, tieto sú dané len medzi účastníkmi konania a § 159 ods. 2 O.s.p. sa nepoužije. V žiadnom prípade nebolo cieľom uvedeného ustanovenia ani zákona s spotrebiteľskej arbitráži poškodiť spotrebiteľa tým, že tento sa nedomôže nákladov vynaložených na dôvodné bránenie svojich práv a právom chránených záujmov, čím by v konečnom dôsledku došlo k značnému zhoršeniu jeho postavenia, ktoré pred začiatkom súdneho procesu nemohol ani len predpokladať. Z uvedených dôvodov je možné dospieť k záveru, že súd v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku môže rozhodcovský rozsudok zrušiť, keďže tento sa na základe novelizácie právnej úpravy ex lege nezrušuje a zákon výslovne neustanovoval, že napadnúť možno len právoplatný rozsudok - v prípade zákona č. 335/2014 (ZoSRK) sa napáda dokonca rozsudok neprávoplatný. Po zrušení rozsudku sa použije postup podľa § 47 ZoSRK. Pokiaľ ide teleologický výklad právnych predpisov je nutné uviesť, že zákonodarca sám predpokladal v zmysle prechodných a záverečných ustanovení zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní ako aj ustanovenia § 372w Občianskeho súdneho poriadku pokračovanie v konaní o spotrebiteľskom spore prebiehajúcim na základe osobitných právnych predpisov (akými sú napr. zákon o rozhodcovskom konaní, zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní) aj po nadobudnutí platnosti a účinnosti novely Exekučného poriadku. Žalobca na podporu svojich konaní vedenom od sp. zn.: 7 C/158/2013 dňa 29.06.2015, ktorý v obdobnej veci rozhodol tak, že napriek novele EP vec prejednal a rozhodcovský rozsudok zrušil, a to s odkazom na ust. § 372w OSP, podľa ktorého "spory o neplatnosť spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy a o zrušenie rozhodcovského rozsudku v spore spĺňajúcom podmienky podľa

osobitného predpisu, o ktorých sa začalo konať na súde a ktoré sa do 1. januára 2015 právoplatne neskončili, prerokujú a dokončia súdy príslušné na konanie podľa doterajších predpisov"....súd ďalej uviedol, že... "sa nestotožňuje s názorom žalovaného, žeby takéto rozhodnutie súdu malo byť už len akademického charakteru a stráca akýkoľvek zmysel. Súd má zato, že nakoľko v čase podania žaloby, ako z konečného dokazovania vyplynulo, bol nárok žalobcu dôvodný, a preto aj bol dôvod na vyrieknutie odkladu vykonateľnosti predmetného rozsudku. Aj keď preukázateľne žalovaný nepodal do 3 mesiacov od účinnosti novely Exekučného poriadku (teda do 31.3.2015) návrh na začatie exekučného konania, súd má zato, že naďalej je preukázaná dôvodnosť zrušenia rozhodcovského rozsudku, nakoľko odpadne tak možnosť žalovaného podať opakovane návrh na rozhodcovský súd v danej veci. Tým, že súd zrušil rozhodcovský rozsudok, konkrétne z dôvodu neprijateľnosti zmluvnej podmienky - rozhodcovskej doložky, a tým, že takéto rozhodnutie nadobudne právoplatnosť a vykonateľnosť, žalobca sa tak dostane do definitívnej právnej istoty, že v budúcnosti takýto rozsudok nebude exekučným titulom". Krajský súd Nitra v obdobnej veci vedenej pod sp. zn.: 25Co/404/2015, ktorý uviedol: "Od 01. 01. 2015 bol prijatý nový zákon č.335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý v § 73 ods. 1, 3 (prechodné ustanovenia) stanovil, že ak nie je ustanovené inak, ustanovenia tohto zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa použijú aj na rozhodcovské konania, ktorých predmetom je spotrebiteľský spor začatý pred 1. januárom 2015. Právne účinky úkonov, ktoré boli urobené v rozhodcovskom konaní začatom pred 1. januárom 2015, zostávajú zachované. Rozhodcovská zmluva uzavretá pred 1. januárom 2015 sa spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia. Z uvedeného vyplýva, že konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku neskončené do 31. 12. 2014 sa nedokončia podľa zákona č. 244/2002 Z.z., ale sa dokončia podľa nového špeciálneho zákona č. 335/2015 Z.z. a iba rozhodcovskú zmluvu bude súd posudzovať podľa predpisov účinných v čase jej uzavretia. Okresný súd Stará Ľubovňa, sp. zn. 5 C/18/2013 vyhovel návrhu na zrušenie rozhodcovského rozsudku a v odôvodnení rozhodnutia uviedol: "Je pravdou, že prechodné ustanovenia EP k úprave účinnej od 1.1.2015 zaviedli lehotu, do ktorej je potrebné navrhnuť výkon rozhodcovského rozsudku vydaného v spotrebiteľskej veci, inak tento rozsudok účastníkov nezaväzuje, čiže ho nie je možné vykonať. (...) Čisto teoreticky sa dá s návrhom právneho zástupcu žalobcu na zamietnutie žaloby z dôvodu zmeny právnej úpravy súhlasiť, avšak súdu sa javí vecne a procesne správnejší postup prejednávania žaloby a vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania súd pristúpil k jeho zrušeniu z týchto dôvodov: Ustanovenie § 243d ods. 1 EP malo za cieľ, aby rozhodcovské rozsudky, ktoré neboli "dané na výkon" nezaťažovali exekučné súdy a prestali účastníkov konania zaväzovať. Teda účinkom zákonného ustanovenia je prelomenie materiálnej právoplatnosti, ale nie zrušenie rozhodcovského rozsudku. Prelomenie materiálnej (nie formálnej) právoplatnosti rozhodcovského rozsudku má za následok, že je možné vo veci konať a rozhodnúť. Týmto ustanovením sa rozhodcovský rozsudok ex lege nezrušuje a zákon výslovne neustanovoval, že napadnúť možno len právoplatný rozsudok - v prípade zákona č. 355/2014 Z.z. možno napadnúť dokonca rozsudok neprávoplatný. Ďalej súd poukazuje na skutočnosť, že exekučné konanie je začaté dňom doručenia návrhu na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi (§ 36 ods. 2 EP), súdu je známe z jeho úradnej činnosti, že v niektorých prípadoch je žiadosť o udelenie poverenia zaslaná súdu aj po uplynutí niekoľkých mesiacov od doručenia návrhu súdnemu exekútorovi. Aj keď lehota na podanie návrhov na vykonanie exekúcie bola stanovená do 31.3.2015, nie všetky žiadosti súdnych exekútorov o udelenie poverenia už musia byť aj doručené súdu (aj vzhľadom na množstvo takto podaných návrhov na podklade rozhodcovských rozsudkov, ktorých výkon ešte nebol navrhnutý). Žalovaný síce vyhlásil, že žiaden návrh na výkon exekúcie voči žalobcovi na základe rozhodcovského rozsudku nepodal, ale ak by súd žalobu zamietol a toto vyhlásenie by sa ukázalo nepravdivým, žalobca by sa dostal do situácie, kedy by už nemohol podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Samozrejme by sa žalobca ako povinný v exekučnom konaní mohol brániť námietkami, resp. inými prostriedkami upravenými v EP, čo by však znamenalo znova nastolenie "sporu", ktorý sa rieši už v tomto konaní. Teda dôvodom je aj právna istota účastníkov konania. Vyriešenie sporu zrušením rozhodcovských rozsudkov z dôvodu neprijateľnosti rozhodcovskej doložky, nie je konečným rozhodnutím, keďže súd musí zo zákona pokračovať v konaní v rozsahu žalôb podaných na rozhodcovský súd, v ktorých bude rozhodnuté, či žalovaný má voči žalobkyni pohľadávky alebo nie. Ďalším dôvodom, pre ktorý sa súd nepriklonil k návrhu právneho zástupcu žalovaného je posilnenie postavenia spotrebiteľov a zamedzení obchodných praktík žalovaného, ako napríklad v tomto prípade. Ochrana spotrebiteľa je jedným z nosných záujmov Európskej únie, ktorá sa premieta tak do právnej úpravy EÚ a právnej úpravy v Slovenskej republike, ako aj do judikatúry Európskeho súdneho dvora a judikatúry slovenských súdov. Judikatúra ESD, ako aj slovenských súdov považuje normy na ochranu spotrebiteľa za normy na úrovni verejného poriadku, na ktorých dodržiavanie je potrebné bez výhrady trvať. Súdu je z úradnej činnosti známe, že žalovaný si v nejednom prípade

uplatnil svoje nároky v rozhodcovskom konaní na základe rozhodcovskej doložky, ktorú súdy už v mnohých konaniach vyhlásili za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktoré je v dôsledku toho neplatná." Okresný súd Košice II v rozhodnutí sp.zn.: 24C/176/2014 - 67 zo dňa 8.9.2015 uvádza: "Súd napriek aktuálnemu zneniu § 243 ods. 1 Exekučného poriadku, účinného od 1.1.2015 je toho názoru, že aj keď odporca preukázateľne nepodal v stanovenej lehote do 31.3.2015 návrh na začatie exekučného konania proti navrhovateľovi ako povinnému na základe exekučného titulu - predmetného rozhodcovského rozsudku, bude mať právnu istotu, že ani v budúcnosti (napr. v dôsledku zmeny legislatívy) tento rozhodcovský rozsudok nebude exekučným titulom." Taktiež Okresný súd Zvolen v rozhodnutí pod sp. zn. 11C/25/2013-187 uviedol: "Zákonom č 335/2014 Z. z. nedošlo len k novelizácii Exekučného poriadku, na ktorý sa odvolával žalovaný, ale došlo aj k doplneniu Občianskeho súdneho poriadku. Za § 627v sa vkladá § 327w, podľa ktorého spory o neplatnosť spotrebiteľskej a rozhodcovskej zmluvy a o zrušenie rozhodcovského rozsudku v spore spĺňajúcom podmienky podľa osobitného predpisu, o ktorých sa začalo konať na súde a ktoré sa do 1.1.2015 právoplatne neskončili, prerokujú a dokončia súdy príslušné na konanie podľa doterajších predpisov. Z vyššie uvedeného dôvodu jednoznačne vyplýva, že ani novelizácia Exekučného poriadku, konkrétne nové ustanovenie § 234d Exekučného poriadku nie je dôvodom na zamietnutie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorá bola podaná 1.3.2013." Súčasťou práva na spravodlivý proces je aj právna istota účastníkov, ktorá subsumuje aj to, že súdy v identických prípadoch budú rozhodovať rovnako. Občan by mal mať pred svojim rozhodnutím, či spor predloží na rozhodnutie súdu, možnosť objektívne posúdiť na základe dostupnej judikatúry v súčinnosti s platnými a účinnými právnymi predpismi mieru svojej šance na úspech v prípadnom súdnom konaní. Na základe uvedeného žalobkyňa trvá na podanej žalobe, niet žiadneho procesného dôvodu na jej zamietnutie. Žalobca sa svojím postupom a podanou žalobou domáha výlučne zrušenia jednoznačne určeného a nezameniteľne označeného rozhodcovského rozsudku. Postup nasledujúci po zrušení rozhodcovského rozsudku je výlučne zákonným následkom. V prípade, ak by zákon o rozhodcovskom konaní priamo neupravoval ďalší postup, nebolo by dokonca ani v záujme žalobcu, aby súd (všeobecný, al. rozhodcovský) po zrušení rozhodcovského rozsudku vo veci ďalej konal. Skutkové a právne okolnosti odôvodňujúce opodstatnenosť podanej žaloby sú súčasťou žaloby tak, ako to vyžaduje samotný zákon, tieto nie sú a ani nemajú byť predmetom petitu, tak ako uvádza žalovaný. Z podanej žaloby je zrejmé, že žalobca včas podanou žalobou smeruje k zrušeniu konkrétne určeného rozhodcovského rozsudku. Odvolaním sa na ustanovenie § 40 ods. 1 písm. c) a j) ZRK, predložením patričných dôkazov a uvedením relevantných skutočností žalobca preukázal existenciu dôvodov umožňujúcich domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku všeobecným súdom. Ak bude mať súd na základe vykonaného dokazovania preukázané, že nedošlo k platnému uzavretiu rozhodcovskej zmluvy alebo že pri rozhodovaní rozhodcovského súdu boli porušené všeobecné záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, je povinný napadnutý rozhodcovský rozsudok riadne odôvodneným rozhodnutím zrušiť. Vzhľadom na to, že postup po zrušení rozhodcovského rozsudku rieši priamo ustanovenie § 43 ZRK nemožno neuvedenie dôvodu, na základe ktorého žalobca žiada zrušenie rozhodcovského rozsudku priamo v petite žalobného návrhu, považovať za nedostatok žaloby. Práve naopak, jeho uvedenie by bolo nadbytočné. Takúto podstatnú náležitosť petitu žaloby neustanovuje ani Občiansky súdny poriadok ani zákon o rozhodcovskom konaní. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.02.2012 sp. zn.: 4 Cdo/144/2011, na ktoré poukázal žalovaný považujeme v prejednávanej veci za absolútne bezpredmetné, a to z toho dôvodu, že sa týkalo diametrálne odlišnej právnej ako i skutkovej veci. Petit žaloby žalobcu je dostatočne jasný, určitý, zrozumiteľný ako i preskúmateľný a vykonateľný. Vyhovenie žalobe by v žiadnom prípade nemalo za následok vznik právnej neistoty v otázke, ktorý orgán má vo veci ďalej konať. Žalovaný jednoznačne neguje a odmieta možnosť aplikácie ustanovení smernice na prejednanú vec, v ďalšej časti svojho vyjadrenia však naopak odkazuje práve na ustanovenia smernice 93/13/EHS, a to konkrétne na jej 19 odôvodnenie. Pripustiť stav, pri ktorom bude smernica na podporu tvrdení žalovaného aplikovaná a na podporu tvrdení žalobcu aplikovaná nebude je neprípustné. Je nevyhnutné uviesť, že smernica 93/13/EHS bola prioritne prijatá za účelom ochrany spotrebiteľa a takto je ju aj nevyhnutné vykladať. Na prejednanie a rozhodnutie v predmetnej veci však plne postačuje vnútroštátna právna úprava, konkrétne v § 52 a nasl. OZ a ustanovení ZRK. Devätnásť odôvodnenie smernice uvádza, že "hodnoteniu nekalého charakteru podmienok nemožno podriaďovať poisťné zmluvy (správne by malo byť ustanovenia poisťných zmlúv), ktorých podmienky jasne definujú alebo popisujú poisťné riziko a zodpovednosť poisťovateľa, pretože sa tieto obmedzenia berú do úvahy pri výpočte poisťného." Uvedené vylúčenie spod aplikácie ustanovení o neprijateľných zmluvných podmienkach sa teda vzťahuje len na jasne definované poisťné riziko a zodpovednosť poisťovateľa, ktoré boli zohľadnené pri výpočte poisťného, teda nie bezvýnimčne na všetky zmluvné podmienky, ktoré majú vplyv na výpočet výšky poisťného a už vôbec nie na poisťné zmluvy ako také. Z uvedeného nemožno v žiadnom prípade

vyvodíť záver, že by akékoľvek ustanovenie, ktoré viac či menej ovplyvňuje výpočet poistného malo byť vyňaté s pod ochrany pred neprijateľnými podmienkami. Dôležitou a zásadnou skutočnosťou v tomto smere je taktiež to, že členským štátom nič nebráni prijať pravidlá, ktoré poskytnú spotrebiteľovi vyššiu mieru ochrany, ako mu poskytujú právne akty EÚ, ktorých úlohou je zabezpečenie tzv. "minimálneho štandardu" ochrany spotrebiteľa. Táto vyššia miera ochrany spotrebiteľa je vyjadrená v ustanoveniach občianskeho zákonníka práve tým, že podľa § 53 a nasl. OZ je kontrole neprijateľnosti zmluvných podmienok nevyhnutné podrobiť taktiež zmluvné podmienky obsiahnuté v poistných zmluvách, a to z toho dôvodu, že dané ustanovenia neobsahujú žiadnu výnimku týkajúcu sa poistných zmlúv. Žiadne ustanovenie právneho predpisu EÚ totiž nebráni štátom zabezpečiť v rámci vnútroštátnej právnej úpravy vyššiu mieru ochrany spotrebiteľov tak, ako k tomu došlo v uvedenom prípade. Rozhodcovská doložka nemala a nemohla mať žiaden vplyv na výpočet výšky poistného. Žalovaný podrobne a zložito argumentuje, že "rozhodcovská doložka má vplyv na výpočet výšky poistného, a teda nemala by podliehať posudzovaniu z hľadiska neprijateľných zmluvných podmienok, nakoľko je to v rozpore so zámerom a znením smernice". Podľa poistnej matematiky prof. Tomáša Cipru má mať totiž vplyv na gama inkasné náklady. Tieto argumenty a dôkazy žalovaného sú jednoznačne účelové ba až absurdné, keďže zo samotných tvrdení žalovaného vyplýva, že "nepodpísanie VPP v časti Osobitných zmluvných dojednaní č. 1 by nemalo žiaden vplyv na poistnú zmluvu", z čoho jasne vyplýva, že pristúpením k rozhodcovskej doložke by sa poistné spotrebiteľa neznižilo a vylúčením rozhodcovskej doložky by sa poistné spotrebiteľa nezvýšilo a naopak. Je teda očividné, že uvedená rozhodcovská doložka nespadá pod výnimku stanovenú devätnástym odôvodnením smernice, a to hlavne preto, že nedefinuje poistné riziko, nepopisuje poistné riziko, nedefinuje zodpovednosť poisťovateľa, nepopisuje zodpovednosť poisťovateľa a poisťovateľ ju nezobral do úvahy pri výpočte poistného plateného spotrebiteľom. K aplikácii ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r) OZ naďalej platí, že členským štátom nič nebráni prijať pravidlá, ktoré poskytnú spotrebiteľovi vyššiu mieru ochrany, ako mu poskytujú právne akty EÚ. Ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r) OZ musí byť v uvedených intenciách jednoznačne posúdené ako platné a navyše eurokonformné. Uvedené závery žalovaného potvrdil Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn.: 17CoE/47/2011, Najvyšší súd SR sp. zn.: 4 Cdo/364/2012. Aj ak by mal súd za to, že je nevyhnutné z dôvodu nesprávneho prekladu vylúčiť aplikovanie ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r) OZ predmetnú rozhodcovskú doložku je naďalej nevyhnutné podrobiť kontrole prijateľnosti podľa generálnej klauzuly uvedenej v ustanovení § 53 ods. 1 OZ. Postup žalovaného bol účelový a nepreukazuje individuálnosť, ale len zjavne viditeľnú snahu žalovaného za každú cenu vylúčiť prípadné spory spod právomoci všeobecných súdov Slovenskej republiky. Žalovaný sa týmto postupom, využívajúc nekalú obchodnú praktiku snaží za každú cenu založiť právomoc rozhodcovského súdu. Všeobecné poistné podmienky boli predložené žalobkyni spolu s poistnou zmluvou, ide o 12 strán na hrubo a malými písmenami písaného textu, pričom rozhodcovská doložka nebola nijako vyčlenená z ostatného textu tak, aby sa pri podpisovaní dostala do vedomosti poistníka. Rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber, vzhľadom na jej splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Spôsob, akým bola zmluva spotrebiteľovi - žalobcovi predložená, nie je o individuálne vyjednanom rozhodcovskom konaní, ale o nevhodnom predkladaní zmluvných podmienok, vo vzťahu ku ktorým žalovaný sledoval ich vylúčenie spod režimu súdnej kontroly tzv. neprijateľných zmluvných podmienok. Takýto postup dodávateľa predstavuje nekalú obchodnú praktiku (§ 8 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa). Žalovaný individuálnosť dojednania odôvodňuje tým, že žalobkyňa podľa vlastnej vôle mohla a nemusela osobitne podpísať rozhodcovskú doložku uvedenú v osobitných zmluvných dojednaniach. K uvedenému tvrdeniu uvádzame nasledovné: 1.) Nie je pravdou, že žalobkyňa bola poučená o obsahu VPP a o tom, že všeobecné poistné podmienky obsahujú rozhodcovskú doložku, ktorú dokonca mala mať možnosť odmietnuť, a to nepodpísaním osobitných zmluvných dojednaní. Žalobkyni nebola daná možnosť predmetnú rozhodcovskú doložku vylúčiť, pretože podľa pokynov žalovaného bolo pre riadne uzavretie poistnej zmluvy potrebné podpísať Všeobecné poistné podmienky dvakrát. Žalobkyňa nemohla vedieť, čo žalovaný duplicitným podpisom sleduje. 2.) Osobitné dojednanie zmluvnej podmienky znamená, že spotrebiteľ si z určitých dôvodov osobitne vymieňuje inak nekalú klauzulu, lebo má preňho nejaký osobitný význam. V danom prípade, ak si spotrebiteľ želá niečo dojednať, minimálne sa predpokladá, že vie, prečo chce niečo také urobiť. Skutočnosť, že doložka je formulovaná v rámci štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá obsahuje osobitné zmluvné dojednania neodôvodňuje záver, že oprávnený preukázal osobitné vyjednanie. Naopak, ide o sofistikované docielenie stavu, ktorý má formálne indikovať vyňatie rozhodcovskej doložky z režimu súdnej kontroly, čo je podľa Smernice 2005/29 "O nekalých obchodných praktikách" a podľa ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa nevyhnutné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku (viď a porovnaj rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 17C/446/2012 zo dňa 08.04.2013). 3.) rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť

právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6 M Cdo 9/2012.) Žalovaný splnenie danej skutočnosti nijako nepreukázal a v tomto smere si teda dôkazné bremeno nesplnil. Kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad. 4.) Už samotné koncipovanie VPP v časti podpisových rámciekov príslušnej strane je zavádzajúce. Uvedené je odôvodnené tým, že na konci VPP je malý rámček na podpis pre klienta a hneď za ním sú osobitné dojednania k poisťovnej zmluve a následne sú uvedené dva väčšie rámčeky, jeden na podpis pre klienta a jeden pre sprostredkovateľa poisťovní. Uvedené usporiadanie rámciekov na podpis navodzuje jednoznačný dojem, že ten hlavný či dôležitejší podpis na VPP je až ten za osobitnými dojednania. 5.) Rozhodcovská doložka bola navrhnutá dodávateľom vopred na predpísanom tlačive, o čom svedčí aj to, že jedinými údajmi, ktoré boli do všeobecných obchodných podmienok dopisované rukou, boli údaje o osobe poisťníka, osobe konajúcej za poisťovňu, číslo poisťovnej zmluvy a dátum a miesto podpisu zmluvy. V predmetnej veci si teda žalobca rozhodcovskú doložku osobitne nevyjednal, nakoľko táto splyvala s ostatnými štandardnými podmienkami, teda dojednanie nebolo dojednané individuálne v zmysle §53 ods. 2 OZ. Okrem skutočnosti, že žalobkyňa o existencii rozhodcovskej doložky, ktorú má uzavrieť, vôbec nevedela, je objektívne dané, že jej nebolo ponúknuté ani ovplyvniť obsah predmetného dojednania. Mala len akademickú možnosť obsahom dojednania len súhlasiť, príp. nesúhlasiť, no v žiadnom prípade nemohla ovplyvniť obsah dojednania. 6.) Z osobitných zmluvných dojednaní nevyplýva, že v prípade ich nepodpisania žalobkyňou, mala stratiť platnosť časť XV. Všeobecných poisťovných podmienok týkajúca sa rozhodcovského konania. Preto bez ohľadu na to, či by žalobkyňa osobitné zmluvné dojednania podpísala alebo nie, jej povinnosťou vyplývajúcou zo Všeobecných poisťovných podmienok by bolo podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Takúto duplicitnú úpravu riešenia sporov vo Všeobecných poisťovných podmienkach a osobitných zmluvných dojednaniach nemožno označiť inak ako za zavádzajúcu a mätúcu. Osobitné individuálne vyjednanie sa má pritom sledovať z pohľadu ochrany spotrebiteľa, to znamená, že spotrebiteľ si z určitých dôvodov osobitne vymieňuje nejakú klauzulu, lebo má preňho nejaký osobitný význam. Neplatnosť rozhodcovskej doložky formulovanej žalovaným v bode XV. všeobecných poisťovných podmienok bola vyvodená celým radom rozhodnutí všeobecných súdov SR (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 6 MCdo/9/2012, 6 Cdo/1/2012, 6 Cdo/3/2013, 6 ECdo/7/2013). Ak bola určitá zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú a z toho dôvodu za neplatnú, sú všetky všeobecné súdy povinné na túto skutočnosť prihliadnuť a v prípade totožného skutkového stavu postupovať rovnako (§ 53a ods. 1 OZ). Navyše touto doložkou by bola viazaná aj v prípade, ak by nepodpisala ani Všeobecné poisťovné podmienky, tie totiž tvoria zákonnú súčasť poisťovnej zmluvy, a preto sú pre poisteného záväzná aj v prípade, ak ich neopatrí svojim podpisom. Rozhodcovská doložka bola preto dohodnutá už podpisom poisťovnej zmluvy, keďže sa v nej výslovne uvádzalo, že jej súčasťou sú ako predtlačenej formulár Všeobecné poisťovné podmienky pre životné poistenie, a teda aj rozhodcovská doložka obsiahnutá v časti 15. Ani zo záznamov o požiadavkách a potrebách klienta k poisťovnej zmluve nemožno žiadnym spôsobom vyvodiť záver, že z neho vyplýva, že by žalobkyňa bola poučená o rozhodcovskej doložke a jej prípadných následkoch ako to tvrdil odporca. Tento záznam sa týka výslovne potrieb klienta v súvislosti s uzavretím poisťovnej zmluvy a jediná zmienka o rozhodcovskom konaní je len v tom zmysle, že v prípade sporov je možné využiť rozhodcovské konanie na ich riešenie, kým podľa Všeobecných poisťovných podmienok už o žiadnu možnosť nejde, ale o povinnosť. Samotné znenie rozhodcovskej doložky znemožňuje poistenému spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a núti ho v prípade sporu a sporných nárokov podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu. Navyše o neprijateľnosti predmetnej rozhodcovskej doložky bolo rozhodnuté taktiež v rámci viacerých exekučných konaní (uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011 v spojitosti s III. ÚS 34/2012-25 a 3 Cdo 122/2011 zo dňa 9.2.2012 v spojitosti s III. ÚS 264/2012-19). Najvyšší súd SR v rozhodnutiach judikoval, že bez platnej rozhodcovskej doložky je rozhodcovský rozsudok ničotným aktom (paaktom), ktorý nie je spôsobilý vyvolať nijaké právne účinky. NS SR v danej veci ďalej vyriešil otázku, či k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy (doložky) nedošlo na základe dohody oprávnenej a povinného "vo vzájomne vymenených listoch". Predložená listina "Žiadosť o zníženie poisťovného k poisťovnej zmluve c. X." - tlačivo, ktoré bolo podľa všetkého vyhotovené pre účely P.Č.S.P., a.s. (pôvodný názov). Nevyplnené a poisťovňou nepodpísané tlačivo nemožno ešte považovať za list (návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy). Pokiaľ tento formulár povinný vyplnil, podpísal a zaslal (odovzdal) poisťovní, mohlo by ísť prípadne o jeho list obsahujúci návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy (doložky). Ani v takom prípade to ale nesvedčí o uzavretí rozhodcovskej zmluvy (doložky)

"vzájomnou výmenou listov". Aj keď poisťovňa prevzala vyplnenú žiadosť, neexistuje ale žiadna listina, ktorá by obsahovala jej prejav vôle - jej výslovný súhlas s touto žiadosťou (prijatie návrhu na uzavretie rozhodcovskej zmluvy), a ktorá by bola zaslaná (odovzdaná) od nej povinnému. Tento súhlasný prejav urobený v písomnej forme voči povinnému, po podaní predmetnej žiadosti a jemu zaslaný ako "list", poisťovňa nepreukázala (nenachádza sa taký v spise). Na základe toho NS SR konštatoval, že nedošlo "k vzájomnej výmene" listov oprávnenej a povinného a že rozhodcovská zmluva (doložka) nie je obsiahnutá ani vo vzájomne vymenených listoch". V uznesení Krajského súdu Prešov sp. zn. 20CoE/24/2011 "súd rozhodol, že spôsob, akým poisťovňa predložila spotrebiteľom zmluvné podmienky, vrátane rozhodcovskej doložky zakladá nekalú obchodnú praktiku, ktorou poisťovňa sledovala vylúčenie zmluvných podmienok spod režimu súdnej kontroly neprijateľných zmluvných podmienok. Osobitné vyjednanie zmluvnej podmienky znamená, že spotrebiteľ si osobitne vymieňuje nejakú zmluvnú klauzulu, ktorá má pre neho osobitný význam - v tomto zmysle by odvolací súd iba sotva uveril, že dodávateľ poistnej služby už vopred predvídal, že si spotrebiteľ bude želať rozhodcovské konanie, a preto rozhodcovskú doložku predformuloval do obchodných podmienok. Ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka nie je len o možnosti výberu medzištátnym a rozhodcovským súdom, ale je o dôsledkoch, či doložka spotrebiteľa núti podrobiť sa arbitráži. Nemožno vylúčiť, že so zreteľom na ostatné zmluvné podmienky (čl. 4 Smernice Rady 93/13/EHS) neobstojí žiadna rozhodcovská doložka a priestor pre rozhodcovské konanie bude iba pri individuálne vyjednanej rozhodcovskej zmluve. Rozhodcovská doložka dojednávaná súkromnou životnou poisťovňou núti spotrebiteľa podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu, a je preto neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka." Značná nerovnováha je spôsobená hlavne tým, že rozhodcovská doložka znemožňuje poistenému spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu cestou všeobecného súdu a núti ho v prípade sporu a sporných nárokov podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu. Okrem povinnosti podrobiť sa právomoci rozhodcovskému súdu predmetná rozhodcovská doložka bráni spotrebiteľovi vôbec uplatniť si akékoľvek práva vyplývajúce z poistnej zmluvy, a to z toho dôvodu, že vylučuje právomoc súdu všeobecného a vzhľadom na znenie rozhodcovskej doložky spotrebiteľ objektívne nie je schopný určiť, ktorý rozhodcovský súd resp. rozhodca je príslušný na rozhodnutie sporu, aj v prípade ak by spor chcel riešiť pred rozhodcovským súdom. Podľa uvedenej rozhodcovskej doložky všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní pred: špecializovaným stálym rozhodcovským súdom, ktorý zriadi alebo vyberie právnická osoba určená poisťovňou alebo stálym rozhodcovským súdom zriadeným samotnou poisťovňou, alebo rozhodcovským súdom vytvoreným od prípadu k prípadu troma fyzickými osobami poverenými na výkon rozhodcu zo strany poisťovne. Vzhľadom na to, že rozhodcovská doložka nešpecifikovala osobu rozhodcu a nebol dohodnutý ani postup jeho dodatočného určenia v zmysle § 8 ods. 1 ZRK, a taktiež vzhľadom na to, že rozhodcovská doložka neurčovala konkrétne vymedzený stály rozhodcovský súd je nevyhnutné hodnotiť ju taktiež ako neurčitý právny úkon, ktorý je v zmysle § 37 OZ neplatný a zároveň ako právny úkon, ktorý je v rozpore s ustanoveniami § 8 ods. 1 a § 12 ods. 6 ZRK neplatný aj podľa § 39 OZ, pričom v oboch prípadoch ide o absolútnu neplatnosť, na ktorú je povinný súd prihliadať ex offo. Značná nerovnováha bola spôsobená taktiež ustanovením miesta rozhodcovského konania. Konanie pred rozhodcovským súdom voči spotrebiteľovi sa môže odchyliť od procesných práv a povinností priznávaných spotrebiteľovi Občianskym súdnym poriadkom týkajúcich sa miesta konania rozhodcovského konania len v prospech spotrebiteľa. Pokiaľ rozdiel v procesných právach a povinnostiach, či v rokovacom poriadku rozhodcovského súdu (§ 14 ZRK vyplývajúcich z dojednania rozhodcovskej doložky) v porovnaní s Občianskym súdnym poriadkom, v konaní proti spotrebiteľovi, týkajúcich sa sídla rozhodcu, ako aj ďalších uvedených ustanovení, je výrazne v neprospech spotrebiteľa, je treba považovať individuálne nedohodnutú rozhodcovskú doložku za neprijateľnú (nekalú) zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1, 2 OZ. Zo Záznamu o požiadavkách a potrebách klienta k PZ nevyplýva, že žalobkyňa bola osobitne poučená a upozornená na to, že sa podpisom poistnej zmluvy a Všeobecných poistných podmienok zaväzuje riešiť všetky spory výlučne cestou rozhodcovského súdu. Z predmetného záznamu vyplýva len to, že "v prípade vzniku sporov vyplývajúcich zo sprostredkovania poistenia je možné na ich mimosúdne vyrovnanie využiť inštitút rozhodcovského konania v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z.". Nesvedčí o poučení o rozhodcovskej doložke a jej prípadných následkoch. Aj z vyjadrenia žalovaného je zrejmé, že súčasťou obsahu VPP sú aj povinnosti spotrebiteľa odlišné od poistného vzťahu a s poistným nijako nesúvisiace (napr. o osobitnom províznom náklade) a medzi takéto podmienky určite patrí aj rozhodcovská doložka. Navyše zo strany finančného agenta nedošlo k poskytnutiu akýchkoľvek informácií mimo dojednaného poistného produktu žalovaného. Žalovaný sám uvádza, že podľa Princípov európskeho zmluvného práva (PECL) pod pojem individuálne dojednaná podmienka je možné zaradiť len tú podmienku, ktorá "bola výslovným

predmetom rokovaní medzi stranami. Tieto rokovania môžu viesť ku zmene alebo vypusteniu podmienky navrhutej druhou stranou. Môžu viesť aj k tomu, že podmienka zostane nezmenená." Z uvedeného je zrejmé, že Osobitné zmluvné dojednania ani samotná rozhodcovská doložka objektívne a už na prvý pohľad nespĺňajú základnú črtu individuálnosti dojednania, a to možnosť zmeniť žalovaným formulovanú rozhodcovskú doložku, spotrebiteľovi majú len formálne umožniť jej prijatie v celom nezmenenom rozsahu, alebo jej vylúčenie, a to bez akéhokoľvek upozornenia na túto skutočnosť. Taktiež je na základe skutkového stavu zrejmé, že rozhodcovská doložka v žiadnom prípade nebola predmetom rokovaní medzi zmluvnými stranami. Podľa ust. § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého "sa za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah". Vzhľadom na obsah a formu predložených Všeobecných poistných podmienok, ktoré boli žalovaným vopred vypracované je zrejmé, že nemožno dospieť k záveru o tom, že by žalobca mohol meniť ich obsah. Návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy sa má totiž predložiť spotrebiteľovi takým spôsobom, aby z neho bolo zrejmé, že spotrebiteľovi sa poskytuje možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na riešenie prípadných sporov výlučne v rozhodcovskom konaní a aby bolo z neho tiež zrejmé, že mu boli poskytnuté aj jasné a zrozumiteľné informácie týkajúce sa výlučného riešenia sporov v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Žalovaný ničím nepreukázal, že by žalobca ako spotrebiteľ bol informovaný o rozhodcovskom konaní ako inštitúte, o jeho rozdieloch v porovnaní so súdnym konaním, o rokovačom poriadku rozhodcovského súdu a ďalších podstatných veciach.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne a oboznámením obsahu predložených listinných dôkazov a zistil nasledovný skutkový stav:

Zo zmluvy súd zistil, že žalobkyňa ako poistník a poistený zároveň uzavrela dňa 17.5.2008 so žalovaným ako poisťiteľom poistnú zmluvu č. 4127790526, s dátumom začiatku poistenia 18.5.2008, dátumom konca poistenia 18.5.2048, dobou platenia poistného 40 rokov s mesačným poistným vo výške 672,- Sk. V uvedený deň žalobkyňa podpísala aj dotazník o zdravotnom stave a Záznam o požiadavkách a potrebách klienta k PZ č. 4127790526, kde v predmetnom tlačive bolo o.i. uvedené, že klient svojím podpisom vyhlasuje, že jeho rozhodnutiu uzavrieť životné poistenie predchádzala dôkladná analýza jeho potrieb a požiadaviek súvisiaci s poistením a oboznámenie s ponúknutými produktmi. Na otázku, či chce ešte niečo k produktu, ktorý navrhol sprostredkovateľ, vysvetliť, doplniť, dojednať, uviedla, že nie.

Spolu s poistnou zmluvou žalobkyňa podpísala Všeobecné poistné podmienky z 21.5.2007 a na poslednej strane aj tzv. Osobitné zmluvné dojednania č. 01/2007 v rozsahu 2 odsekov, kde v bode 1 sa uvádza ďalší dôvod zániku poistenia a v bode 2., že obe zmluvné strany prejavili vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi nimi, že namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle časti XV. časti VPP, pričom toto ustanovenie chápu ako rozhodcovskú doložku.

Podľa bodu 1 a 2 XV. časti VPP všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní, ktoré sa zásadne riadi zákonom č. 244/2002 Z.z., pred rozhodcovským súdom. Pokiaľ poisťovňa nepoverí osobitnú právnickú osobu zriadením alebo výberom špecializovaného stáleho rozhodcovského súdu, resp. nezriadi stály rozhodcovský súd, bude rozhodcovský súd vytvorený podľa potreby od prípadu k prípadu troma fyzickými osobami poverenými na výkon rozhodcu zo strany poisťovne. Svoj výslovný bezvýhradný a neodvolateľný súhlas s týmto vyjadruje poistník podpisom týchto VPP.

Listom zo dňa 19.11.2008 žalovaný žalobkyňu oznámil, že na základe jej žiadosti o zrušenie poistnej zmluvy č. 4127790526 zo 17.5.2008 dôjde 18.1.2008 k zániku poistenia podľa § 800 Občianskeho zákonníka.

Podľa Dodatku č. 2 k VPP z 21.5.2007 a to zo dňa 15.12.2008 bez podpisov účastníkov sa v bode 1 uvádza, že XV. časť VPP z 21.7.2007 sa dopĺňa o ods. 9, v ktorom sa uvádza, že zmluvné strany sa dohodli na nižšie uvedenom osobitnom spôsobe individuálneho ovplyvnenia obsahu poistného vzťahu zo strany poistníka. Dojednania tohto článku (XV. časť) môže poistník v lehote 30 dní od podpisu poistnej zmluvy zo strany poistníka individuálne odmietnuť bez toho, aby tým bol dotknutý

alebo akýmkoľvek spôsobom podmienený zvyšok poistného vzťahu a iné dojednania týchto poistných podmienok. Odmietnutie vykoná poisťník písomne a písomný prejav o odmietnutí rozhodcovského konania musí byť poisťovní doručený najneskôr v 30. deň od podpisu poistnej zmluvy poisťníkom.

Žalovaný dňa 1.1.2009 písomne poveril Arbitrážny súd Košice výberom rozhodcovského súdu a výkonom rozhodcovskej právomoci za účelom prejednávania a rozhodovania všetkých sporov medzi poisťovňou a tretími subjektami z tých právnych vzťahov alebo skutočností, kde bola dojednaná rozhodcovská zmluva alebo rozhodcovská doložka. Na základe návrhu žalovaného z 2.1.2012 bol dňa 19.1.2012 Arbitrážnym súdom Košice vo veci žalobcu: RAPID life životná poisťovňa, a.s. proti žalovanej N. K. H. vydaný rozhodcovský rozsudok sp. zn.: 2C/887/2012, ktorým bola žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobcovi do 5 dní od doručenia rozhodcovského rozsudku sumu 82,32 eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 276 eur alebo aby v tej istej lehote podala odpor na súde, ktorý rozhodcovský rozsudok vydal. Podľa kópie obálky rozhodcovský rozsudok bol odoslaný 16.11.2012 a oznámenie o uložení zásielke na pošte bolo vykonané 20.11.2012.

Z výpovede žalobkyne súd zistil, že k uzavretiu poistného vzťahu došlo tak, že prišla k nej domov poistná agentka. Žalobkyňa zaujímala výška poistného a kedy sa ukončí poistenie a výška poistného plnenia. Dojednali poistenie a agentka jej ukázala, kde mám podpísať. O žiadnej rozhodcovskej doložke nič nespomínala. Žalobkyňa tiež vyplnila dotazník o zdravotnom stave. Všeobecné poistné podmienky nečítala, lebo bolo to na 12 strán a ani tomu všetkému nerozumela. Agentka jej nepovedala, aby som si to v klude prečítala alebo sa poradila s právnikom. Podľa žalobkyne ani agenti nevedia všetko a možno ani presne nevedia, čo tam je. O dodatku č. 2 k všeobecným poistným podmienkam sa žalobkyňa nedozvedela, nemá ho. Poistná agentka nič nehovorila o rozhodcovskom konaní. Nenútila žalobkyňu podpísať. Opravný prostriedok proti rozhodnutiu arbitrážneho súdu nepodala, nakoľko tam bolo uvedené, že treba podať odpor do 5 dní a tiež vedela, že to stojí ešte viac peňazí, tak som sa rozhodla to riešiť súdnou cestou.

Podľa listov NBS z 22.11.2013 a 26.6.2014 prípadná dohoda o rozhodcovskom konaní v poistnej zmluve má ako prostriedok na efektívne vymáhanie dlžných pohľadávok z poistnej zmluvy vplyv na inkasné náklady (gama), ktoré ovplyvňujú výšku poistného. Predložený Záznam o požiadavkách a potrebách klienta a Informácia o podmienkach uzavretia zmluvy svojím obsahom splňajú požiadavky ust. § 10 zák. č. 340/2005 Z.z. resp. § 33 a 35 zák. č. 186/2009 Z.z.

Podľa § 372w O.s.p. spory o neplatnosť spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy a o zrušenie rozhodcovského rozsudku v spore spĺňajúcom podmienky podľa osobitného predpisu, o ktorých sa začalo konať na súde a ktoré sa do 1. januára 2015 právoplatne neskončili, prerokujú a dokončia súdy príslušné na konanie podľa doterajších predpisov."

Podľa § 73 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, rozhodcovská zmluva uzavretá pred 1. januárom 2015 sa spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia.

Podľa § 73 ods. 2 po bodkočiarku zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, a trvanie a plynutie lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorá začala plynúť pred 1. januárom 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31. decembra 2014 rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní.

Podľa § 4 ods. 1 a 2 cit. zákona čo rozhodcovskom konaní rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli.

Podľa § 35 cit. zákona o rozhodcovskom konaní doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu.

Podľa § 40 ods. 1 cit. zákona o rozhodcovskom konaní účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku len ak:

- a/ rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania (§ 1 ods.3),

- b/ rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní,

- c/ jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy,

- d/ sa rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala a účastník rozhodcovského konania túto okolnosť v rozhodcovskom konaní namietal,

- e/ účastník rozhodcovského konania, ktorý musí byť zastúpený zákonným zástupcom, nebol takto zastúpený alebo v mene účastníka rozhodcovského konania vystupovala osoba, ktorá nebola na to splnomocnená a jej úkony neboli ani dodatočne schválené,

- f/ sa na vydaní rozhodcovského rozsudku zúčastnil rozhodca, ktorý bol rozhodnutím podľa § 9 vylúčený pre predpojatosť alebo ktorého vylúčenie účastník rozhodcovského konania pred vydaním rozhodcovského rozsudku nie zo svojej viny nemohol dosiahnuť,

- g/ bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17),

- h/ dôvody, pre ktoré možno žiadať o obnovu konania podľa osobitného zákona, alebo

- i/ bol rozhodcovský rozsudok ovplyvnený trestným činom rozhodcu, účastníkov konania alebo znalca, za ktorý bol právoplatne odsúdený,

- j/ pri rozhodovaní bolo porušené všeobecne záväzné predpisy na ochranu práv spotrebiteľa.

Podľa § 41 ods. 1 cit. zákona o rozhodcovskom konaní, žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

Podľa § 51 ods. 1 cit. zákona o rozhodcovskom konaní, na vecnú a miestnu príslušnosť súdov a na konanie pred nimi sa vzťahujú ustanovenia všeobecného predpisu o konaní pred súdmi (Občiansky súdny poriadok).

Podľa § 25 ods. 4 cit. zákona o rozhodcovskom konaní, žaloba a rozhodcovský rozsudok sa doručujú účastníkom vždy do vlastných rúk; dohody účastníkov o inom spôsobe doručovania sú neprípustné.

Podľa § 46 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní úč. od 1.1.2015, žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi spotrebiteľského rozhodcovského konania. Ak účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku a rozhodcovský rozsudok bol opravený podľa § 42, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

Podľa § 46 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, doručený rozhodcovský rozsudok nadobudne právoplatnosť až po uplynutí lehoty na podanie žaloby podľa odseku 1, a ak je žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku podaná, až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia súdu v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

Podľa § 46 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ak bol podaný návrh na začatie exekúcie, môže spotrebiteľ žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podať za podmienok podľa osobitného predpisu aj v exekúcii.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, spotrebiteľským sporom je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. Spotrebiteľské spory môžu byť v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní rozhodované len na základe spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy podľa § 3 a len spotrebiteľská rozhodcovská zmluva podľa § 3 môže založiť právomoc stáleho rozhodcovského súdu v spotrebiteľských sporoch.

Podľa § 47 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodu neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, nemožnosti riešiť predmet sporu v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní alebo z dôvodu, že sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala, pokračuje súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia na návrh niektorého z účastníkov spotrebiteľského rozhodcovského konania v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe.

Podľa § 47 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z iného dôvodu, ako je uvedený v odseku 1, spotrebiteľská rozhodcovská zmluva zostáva v platnosti a vo veci rozhodne opätovne stály rozhodcovský súd. Rozhodca, ktorý vydal zrušený rozhodcovský rozsudok, je z nového prerokovania a rozhodnutia veci vylúčený a vo veci sa ustanoví nový rozhodca.

Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z toho dôvodu, že stály rozhodcovský súd rozhodol na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo porušil všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, a ak konanie pokračuje pred stálym rozhodcovským súdom podľa odseku 2, je stály rozhodcovský súd v ďalšom konaní viazaný právnym názorom súdu o neprijateľnosti zmluvnej podmienky alebo o inom porušení všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa.

Podľa § 243d zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať.

Podľa § 788 ods. 3 OZ súčasťou poisťnej zmluvy sú všeobecné poisťné podmienky poisťteľa (poisťné podmienky), na ktoré sa poisťná zmluva odvoláva a ktoré sú k nej pripojené alebo boli pred uzavretím zmluvy tomu, kto s poisťiteľom zmluvu uzavrel, oznámené.

Podľa § 788 ods. 4 OZ v poisťnej zmluve sa možno od poisťných podmienok odchyliť len v prípadoch v nich určených. V iných prípadoch sa možno odchyliť, len pokiaľ je to na prospech poisteného.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom od 1.1.2008, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti vtedy, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.1.2008 za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami.

Podľa § 153 ods. 4 O.s.p. ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, súd aj bez návrhu výslovne uvedie túto zmluvnú podmienku vo výroku rozhodnutia.

Súd primárne skúmal, či v danom prípade sú splnené podmienky pre včasné podanie žaloby. Rozsudok Arbitrážneho súdu Košice vydaného dňa 19.1.2012 pod sp.zn. 2C/887/2012 bol žalobkyni doručený po 22.11.2012, návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku žalobkyňa podala dňa 13.12.2012, teda zákonom stanovená lehota v zmysle § 41 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní bola dodržaná.

Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobkyňa sa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. c), a j) zákona o rozhodcovskom konaní. S poukazom na vyššie citované ustanovenia súd posudzoval, či v tomto prípade sa domáha žalobkyňa zrušenia rozhodcovského rozsudku vydaného v tzv. spotrebiteľskom spore, ktorý má právny základ v spotrebiteľskom práve a teda súd sa zaoberal charakterom zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania.

Právny základ pre ochranu spotrebiteľa je daný článkom 153 o založení Európskej únie, ktorý okrem iného zakotvuje aj povinnosť prispievať k bezpečnosti a hospodárskym záujmom spotrebiteľov na podporu ich práv na informácie, osvetu, združovanie sa na ochranu svojich záujmov. Do nášho právneho poriadku bola implementovaná smernica EÚ č.93/13/EHS z 5.apríla 1993 o neprimeraných podmienkach spotrebiteľských zmlúv (Úradný vestník Európskych spoločností L095,21/4/1993). Podľa článku 6 bodu 1 Smernice Rady č.93/13/EHS, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok. Pokiaľ ide o devätnáste odôvodnenie smernice a vylúčenie poisťovních zmlúv, ktorých podmienky jasne definujú alebo popisujú poisťovné riziko a zodpovednosť poisťovateľa, pretože sa tieto obmedzenia berú do úvahy pri výpočte poisťovného, z hodnotenia nekalého charakteru podmienok, sa podľa súdu vzťahuje len na poisťovné riziko a zodpovednosť poisťovateľa, ktoré boli zohľadnené pri výpočte poisťovného, teda nie bezvýnimčne na všetky zmluvné podmienky, ktoré majú vplyv na výpočet výšky poisťovného a už vôbec nie na celé poisťovné zmluvné podmienky ako také s tým, že by akékoľvek ustanovenie, ktoré viac či menej ovplyvňuje výpočet poisťovného malo byť vyňaté s pod ochrany pred neprijateľnými podmienkami. Navyše zo samotných tvrdení žalovaného vyplýva, že nepodpísanie VPP v časti Osobitných zmluvných dojednaní č. 1 by nemalo žiaden vplyv na poisťovnú zmluvu (dokonca podľa dodatku č. 2 k VPP od rozhodcovskej doložky bolo možné odstúpiť po uzavretí poisťovnej zmluvy), z čoho logicky vyplýva, že pristúpením k rozhodcovskej doložke by sa poisťovné spotrebiteľa neznižilo a vylúčením rozhodcovskej doložky by sa poisťovné s nezvýšilo, teda rozhodcovská doložka nespadá pod výnimku stanovenú devätnástym odôvodnením smernice najmä preto, že nepopisuje poisťovné riziko a zodpovednosť poisťovateľa a nie je zohľadnená pri výpočte dohodnutého poisťovného.

Spotrebiteľská zmluva je druhom zmluvy, pre ktorú najmä Občiansky zákonník, ale aj iné právne predpisy ustanovujú osobitné podmienky a určujú, aké náležitosti zmluva musí obsahovať a naopak, ktoré v nej

nesmú byť (neprijateľné podmienky) na ochranu tzv. slabšej zmluvnej strany. Z ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že za spotrebiteľskú zmluvu sa považuje KAŽDÁ zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzaviera dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľom je ten, kto pri uzavieraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom bude vždy osoba, ktorá pri uzavieraní tejto zmluvy nekoná ako podnikateľ. Charakteristickým znakom spotrebiteľských zmlúv teda je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Spravidla sú tieto zmluvy pripravené vopred vo formulároch. V § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka je zakotvená absolútna neplatnosť takých dojednaní alebo dohôd, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie ustanovení o spotrebiteľských zmluvách, pričom z uvedeného nie sú vylúčené ani poisťné zmluvy. Podľa § 53 ods.5 Občianskeho zákonníka, absolútnu neplatnosť spôsobujú aj neprijateľné podmienky.

V zmluvnom vzťahu účastníkov žalovaný pri uzatváraní poisťnej zmluvy č. 4127790526 dňa 17.5.2008 konal v rámci predmetu svojej obchodnej a podnikateľskej činnosti ako dodávateľ a žalobkyňa bola v postavení spotrebiteľa. Zmluva, vrátane všeobecných podmienok bola predložená žalobkyni na formulári vopred pripravenom žalovaným. Zmluvu teda súd, vychádzajúc z jej charakteru, posúdil ako spotrebiteľskú.

Žalovaný sa v konaní bránil tým, že vzhľadom na ust. § 243d zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku a skutočnosť, že žalovaný v lehote 3 mesiacov od účinnosti tohto zákona nepodal návrh na začatie exekúcie voči žalovanej na podklade rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu Košice sp. zn.: 2C/2023/2012 zo dňa 19.1.2012, toto rozhodcovské rozhodnutie prestalo účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať a teda na jeho základe nie je možné vykonať exekúciu voči žalovanej. Z tohto pohľadu sa stalo rozhodovanie o zrušení rozhodcovského rozsudku všeobecným súdom za nadbytočné, neúčelné a splnilo by len hypotetickú funkciu, pretože tak či tak žalovaný už na podklade tohto rozhodcovského rozsudku nemôže viesť exekúcie voči žalobkyni a teda úplne stratilo význam.

Žalobkyňa však trvala na tom, aby súd posúdil platnosť rozhodcovskej doložky a rozhodol v merite veci, nakoľko je to v záujme oboch účastníkov. Súd konštatuje, že zákon o rozhodcovskom konaní ani nový zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, nestanovuje, že napadnúť možno len právoplatný rozsudok. Zo zákona č. 355/2014 Z.z. jednoznačne vyplýva, že sa napáda rozhodcovský rozsudok neprávoplatný. Ustanovením § 243d zákona č. 233/1995 Z.z. sa rozhodcovské rozsudky ex lege nezrušili. Niet teda žiadneho procesného dôvodu na zamietnutie žaloby. Je pravdou, že súd rozhodujúci v tomto konaní nemá 100% vedomosť o tom, či bol alebo nebol podaný návrh na vykonanie exekúcie, adresovaný niektorému (ktorémukoľvek) z exekútorov, i keď je to v tomto čase už veľmi málo pravdepodobné vzhľadom na zákonnú lehotu podľa § 44 Exekučného poriadku a skutočnosť, že podľa zistení súdu Okresný súd Košice-okolie, ktorý by bol príslušný na poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie proti žalobkyni ako povinnej, nevedie konanie na vykonanie exekúcie vo veci žalovaného ako oprávneného proti žalobkyni ako povinnej. Predmetný rozhodcovský rozsudok novelizáciou exekučného poriadku stratil záväznosť, no nedošlo k jeho zrušeniu takým spôsobom a s takými následkami ako to upravuje a predpokladá zákon č. 244/2002 Z.z. alebo zákon č. 335/2014 Z.z. podľa ktorých platí, že ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodov neplatnosti rozhodcovskej zmluvy alebo nemožnosti riešiť predmet sporu v rozhodcovskom konaní, pokračuje v konaní (podľa nového zákona na návrh niektorého z účastníkov rozhodcovského konania) vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe, teda rozhodne o tom, či žalovaný má voči žalobkyni nárok priznaný napadnutým rozhodcovským rozsudkom, alebo nie a v prípade, že by si žalovaný opätovne uplatnil svoj nárok na (inom) rozhodcovskom súde, bola by tu už bez akýchkoľvek pochybností prekážka veci rozhodnutej. Žalovaný síce vyhlásil, že žiaden návrh na výkon exekúcie voči žalobkyni na základe rozhodcovského rozsudku nepodal, ale ak by súd žalobu zamietol a toto vyhlásenie by sa ukázalo nepravdivým, žalobkyňa by sa dostala do situácie, kedy by už nemohla podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Samozrejme mohla by sa ako povinná v exekučnom konaní brániť námietkami, resp. inými prostriedkami upravenými v EP, čo by však znamenalo znovanasolenie "sporu", ktorý sa rieši už v tomto konaní. Žalobkyňa má teda záujem na tom, aby súd vyslovil neplatnosť rozhodcovskej doložky jednak z hľadiska svojej právnej istoty (aj preto, že v prípade zrušenia rozhodcovského rozsudku, konkrétne z dôvodu neprijateľnosti zmluvnej podmienky - rozhodcovskej doložky, v budúcnosti tento /v dôsledku opätovnej zmeny právnej úpravy/ alebo iný rozhodcovský rozsudok vydaný na základe tejto rozhodcovskej doložky nebude exekučným titulom),

jednak z hľadiska možného posilnenia postavenia spotrebiteľov a zamedzenia obchodných praktík žalovaného a taktiež preto, aby sa preukázala dôvodnosť jej žaloby a aby jej bola priznaná náhrada nákladov spojených s uplatňovaním jej práv a právom chránených záujmov. Zároveň rozhodnutie vo veci by mohlo byť aj v záujme žalovaného, ktorý v prípade preukázania svojho nároku, priznaného napadnutým rozhodcovským rozsudkom, získa vykonateľný exekučný titul a náhradu trov konania. Zákonodarcu v zmysle prechodných a záverečných ustanovení zákona č. 335/2014 Z. z. zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (§ 73 ods. 1) ako aj ustanovenia § 372w Občianskeho súdneho poriadku predpokladal pokračovanie v konaní o spotrebiteľskom spore prebiehajúcim na základe zákona o rozhodcovskom konaní, resp. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní aj po nadobudnutí platnosti a účinnosti novely Exekučného poriadku. Na základe uvedeného súd v zmysle žaloby preskúmal, či je daný aspoň jeden zo zákonných dôvodov, pre ktoré sa možno na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, žalobkyňa konkrétne uvádzala neplatnosť rozhodcovskej doložky a porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa.

Rozhodcovská doložka je v danom prípade upravená v čl. XV. VPP žalovaného platných od 21.5.2007 v spojení s osobitnými dojednaniami a dodatkom č. 2 k VPP. Súd musel v konaní zistiť, či táto rozhodcovská doložka je podmienkou individuálne dojednanou a v negatívnom prípade, či zakladá hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa (neprijateľná podmienka). Súd poukazuje na kritériá neprijateľnej podmienky, za ktorú sa považuje podmienka, ktorá 1. je obsiahnutá v štandardnej formulárovej zmluve, 2. spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán, 3. nerovnováha musí byť daná v neprospech spotrebiteľa. Súd má za to, že v danom prípade sú splnené všetky uvedené kritériá.

Spolu s poisťovňou žalobkyňa podpísala aj dotazník o zdravotnom stave a Záznam o požiadavkách a potrebách klienta k PZ č. 4127790526, kde v predmetnom tlačive bolo o.i. uvedené, že klient svojím podpisom vyhlasuje, že jeho rozhodnutiu uzavrieť životné poistenie predchádzala dôkladná analýza jeho potrieb a požiadaviek súvisiaci s poistením a oboznámenie s ponúknutými produktmi i Všeobecné poisťovné podmienky z 21.5.2007 a na poslednej strane VPP aj tzv. Osobitné zmluvné dojednania č. 01/2007 v rozsahu 2 odsekov, kde v bode 1 sa uvádza ďalší dôvod zániku poistenia a v bode 2., že obe zmluvné strany prejavili vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi nimi, že namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle časti XV. časti VPP, pričom toto ustanovenie chápu ako rozhodcovskú doložku. Podľa bodu 1 a 2 XV. časti VPP všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní, ktoré sa zásadne riadi zákonom č. 244/2002 Z.z., pred rozhodcovským súdom. Pokiaľ poisťovňa nepoverí osobitnú právnickú osobu zriadením alebo výberom špecializovaného stáleho rozhodcovského súdu, resp. nezriadi stály rozhodcovský súd, bude rozhodcovský súd vytvorený podľa potreby od prípadu k prípadu troma fyzickými osobami poverenými na výkon rozhodcu zo strany poisťovne. Svoj výslovný bezvýhradný a neodvolateľný súhlas s týmto vyjadruje poisťník podpisom týchto VPP. Z uvedeného záznamu ani žiadneho z predložených dôkazov žalovaného nevyplýva, že by jej bol vysvetlené, čo rozhodcovské konanie znamená, čím sa líši od súdneho konania ani že si osobitne žalobkyňa vymienila rozhodcovskú doložku. Záznam o požiadavkách a potrebách klienta k PZ sa týkal len poisťovních produktov poisťovne, nie spôsobu riešenia prípadných sporov účastníkov. Podľa Dodatku č. 2 k VPP z 21.5.2007 a to zo dňa 15.12.2008 bez podpisov účastníkov sa v bode 1 uvádza, že XV. časť VPP z 21.7.2007 sa dopĺňa o ods. 9, v ktorom sa uvádza, že zmluvné strany sa dohodli na nižšie uvedenom osobitnom spôsobe individuálneho ovplyvnenia obsahu poisťovného vzťahu zo strany poisťníka. Dojednania tohto článku (XV. časť) môže poisťník v lehote 30 dní od podpisu poisťovnej zmluvy zo strany poisťníka individuálne odmietnuť bez toho, aby tým bol dotknutý alebo akýmkoľvek spôsobom podmienený zvyšok poisťovného vzťahu a iné dojednania týchto poisťovních podmienok. Odmietnutie vykoná poisťník písomne a písomný prejav o odmietnutí rozhodcovského konania musí byť poisťovní doručený najneskôr v 30. deň od podpisu poisťovnej zmluvy poisťníkom. V konkrétnom prípade pre žalobkyňu táto lehota uplynula 16.6.2008, teda skôr ako žalovaný vydal tento dodatok, ktorý mal žalobkyňu "umožniť" odmietnutie rozhodcovské konanie.

Žalovaný súdu nepreukázal, že rozhodcovská doložka bola medzi účastníkmi individuálne dojednaná, keďže nepreukázal, že žalobkyňa vedela a rozumela, čo je obsahom XV. časti VPP a aký súd má vlastne riešiť ich spory. Vzhľadom na obsah a formu predložených Všeobecných poisťovních podmienok, ktoré boli žalovaným vopred vypracované je zrejmé, že žalobkyňa nemohla meniť ich obsah. Rozhodcovská zmluva musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán a slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Súd súhlasí s tvrdením žalobkyne, že samotné koncipovanie VPP v časti podpisových rámečkov príslušnej strane

je zavádzajúce, keď na konci VPP je malý rámček na podpis pre klienta a hneď za ním sú osobitné dojednania k poistnej zmluve a následne sú uvedené dva väčšie rámčeky, jeden na podpis pre klienta a jeden pre sprostredkovateľa poistenia, pričom sa tam uvádza aj číslo OP, čo navodzuje dojem, že ten hlavný podpis na VPP je až ten za osobitnými dojednania. Jedinými údajmi, ktoré boli do všeobecných obchodných podmienok dopisované rukou, sú údaje o osobe poistníka, osobe konajúcej za poisťovňu, číslo poistnej zmluvy a dátum a miesto podpisu zmluvy. Rozhodcovskú doložku je v texte vyznačená rovnako ako aj iné ustanovenia VPP, pričom z osobitných zmluvných dojednaní výslovne nevyplýva, že v prípade ich nepodpisania stráca platnosť časť XV. Všeobecných poistných podmienok týkajúca sa rozhodcovského konania. Súd dodáva, že aj v prípade, ak by žalobkyňa nepodpísala Všeobecné poistné podmienky, tieto podľa zákona aj poistnej zmluvy tvoria súčasť poistnej zmluvy, a preto sú pre poisteného záväzné aj ak ich neopatrí svojim podpisom. Rozhodcovská doložka bola preto dohodnutá už podpisom poistnej zmluvy. Podmienka, podľa ktorej všetky vzájomné spory účastníkov má rozhodnúť rozhodcovský súd, navyše na základe výberu poisťovne (žalovaného), bez pochyb spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán a to v neprospech žalobkyne - spotrebiteľa. V ust. § 53 ods. 4 písm. r) OZ úč. 1.1.2008 je jednoznačne uvedené, že za neprijateľné podmienky sa považujú ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Podľa dôvodovej správy k § 53 ods. 4 písm. r) OZ „spotrebiteľ môže svoje práva uplatňovať nie iba v zmysle dojednanej rozhodcovskej doložky, ale ak sa tak rozhodne, aj v občianskoprávnom konaní a zmluvná podmienka, ktorá by mu v tom bránila, bude v zmysle navrhovaného ustanovenia považovaná za neprijateľnú. Vzhľadom na uvedené súd uzavrel, že rozhodcovská doložka uvedená vo VPP žalovaného z 21.5.2007 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, teda neplatnou, čo zakladá dôvod na zrušenie napadnutého rozhodcovského rozsudku, preto žalobe vyhovel.

Súd v zmysle ust. § 153 ods. 4 O.s.p. zároveň vo výroku rozsudku uviedol, že rozhodcovská doložka uvedená vo VPP žalovaného z 21.5.2007 je neprijateľná zmluvná podmienka.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Súd rozhodol o náhrade trov konania v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a zaviazal neúspešného žalovaného nahradiť úspešnej žalobkyni účelne vynaložené trovy konania vo výške 100 %.

Podľa § 151 ods. 7 O.s.p. súd môže o náhrade trov konania rozhodnúť aj tak, že namiesto určenia výšky trov prizná účastníkovi náhradu trov konania vyjadrenú zlomkom alebo percentom. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne o výške náhrady trov konania súd samostatným uznesením.

O povinnosti žalovaného nahradiť žalobkyni trovy konania na účet jej právneho zástupcu súd rozhodol v súlade s ust. § 149 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Na návrh niektorého z účastníkov bude súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia pokračovať v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe (§ 47 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z.).

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd, v 3 písomných vyhotoveniach.

V zmysle § 205 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, a akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

V zmysle § 205 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.